

Констатује се да су из просторија Окружног затвора у Београду приведени оптужени Поповић, Грујић, Славковић, Кораћ, Филиповић и Драгићевић, те браниоци, адвокати Владимир Петровић, Мирослав Перковић, Сташевић Слободан, Ђокић Драган, који мења адвоката Мирослава Ђорђевића и Шалић Миломира, те заменик Тужиоца за ратне злочине Милан Петровић и пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је приступио сведок позвани, Алић Асим? Јесте.

Као и позвани сведок Алић Асим.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Алић Асим.

АДВ. СЛОБОДАН СТАШЕВИЋ: Поштована председнице, извините за тренутак, Око пола једанаест или петнаест до једанаест, колега Петровић ће ме мењати, ја ћу отићи, уз сагласност оптуженог Филиповића. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћемо констатовати. Добар дан.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте Алић Асим?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Ваши лични подаци исти као што сте дали у Сарајеву, када сте саслушавани? Нема неких измена?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок Алић Асим са личним подацима као у досадашњем току поступка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте као сведок дужни да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања суда, уколико сматрате да бисте се изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Да ли су Вам јасна ова упозорења? Имате ту текст испред себе заклетве. Да ли хоћете то да нам прочитате, наглас, заклетву?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да прочитам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, наглас, да.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Упозорен, опоменут на дужност казивања истине и последице давања лажног исказа, након што је положио заклетву, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да приђете само овде да Вам нешто дам. Имам овде неке сведоке чија имена у току поступка не помињемо, већ само псеудоним, односно слово, па, ако будете имали потребу да помињете име ових сведока, ја бих Вас молила да користе ову ознаку. Хвала. Ја ћу Вас сада позвати да се изјасните везано за ово што сте већ говорили у Сарајеву, пред Државним тужиоцем Босне и Херцеговине. Ви знате да се овде води поступак против оптужених, за кривично дело ратног злочина, па сте Ви, везано са тим и давали своју изјаву. Прво да Вас питам, да ли остајете при оној изјави коју сте дали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У априлу прошле године?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете укратко да нам поновите, значи, оно што сматрате да је битно, значи, период Вашег доласка у Зворник и шта се то издешавало, шта је Вама познато, уколико познајете и некога од оптужених, да нам и то кажете?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Овако. Ја сам у октобру месецу 1991. године прешао у Зворник у станицу јавне безбедности да радим на пословима помоћника командира станице милиције, тадашње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви до тада били у Београду?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго сте живели у Београду?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Од 1980.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од 1980., а пре тога? Јесте живели некада у Босни?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: У Босни сам ја сво време, тамо са породицом, у Београду сам само радио. У Београду сам само радио, радио сам у Градском секретаријату за унутрашње послове до 1991. године, до октобра месеца, када сам прешао у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како долази до тога да пређете тамо?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Тражио сам редовну сагласност за прелазак, за прелазак у Босну и Херцеговину. Тамо ми је била породица, имао сам породичну кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете мало ближе, неће се чути, хвала. Може тако.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Значи, ја сам прешао у Зворник у октобру месецу 1991. године и ту сам обављао послове помоћника командира станице милиције, тадашње, у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте одмах добили тај посао, помоћника?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командир?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Командир је био сведок К.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био начелник?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Начелник је био Мустафић Осман.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел већ тада било нешто неуобичајено у Зворнику или?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Тада није још, тада није било. Та станица је бројала негде око 130 полицајаца, мислим да је био национални састав ту негде пола-пола и био сам ја помоћник и још два помоћника су била са мном који су радили, радили исте послове и седели смо заједно у канцеларији, а други је радио послове из области безбедности саобраћаја. Послови, као послови, они су били свакодневни и углавном, сви су нам послови били прописани, ми смо се руководили законом, правилницима и тако даље. У том периоду су била та нека наглашена, изражена превирања, да кажем, већ се увелико осећао рат у Хрватској.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то већ крајем године, Ви сте дошли у октобру, значи, то је сада већ?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Крајем године и онда се то видело, то је негде висило у зраку, што кажу, велике колоне камиона, војске су прелазили из Србије, ишли према Босни и била су велика пуцања из тих камиона, пијани људи и народ је схватио да се ту нешто дешава. Ми полиција, ту смо били, једина некаква легална оружана сила, да тако кажем. Шта смо ми могли ту урадити. Све се сводило на том некаквом евидентирању и извештавању. Ми нисмо имали надлежност било какву према војсци, нити смо могли ту шта деловати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте извештавали од полиције?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Своје претпостављене, Центар служби безбедности у Тузли и тадашњи републички СУП у Сарајеву. То нам је та хијерархија наша некаква, субординација, по којој смо ми поступали и иначе, то је тако прописано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава почетком 1992. године, до овог 08. априла?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Почетком 1992. године, кажем, те ескалације су почеле попримати, почеле су попримати свој некакав, да кажемо, не могу рећи значај, једноставно, приказане су и онда смо ми, ја сам контактирао често са припадницима Југословенске народне армије и тада смо правили заједничке патроле из састава полиције и из састава војних полицајаца, тако да смо их упућивали да заједно штите те објекте од виталног значаја и гледали смо да ту сарадњу максимално развијемо, да те тензије које су постојале приземнимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, патроле полиције са војском?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то већ било?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То је већ било од јануара, па надаље, чували смо заједничке објекте од виталног значаја, војна полиција и полиција из Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се приближимо мало марту, априлу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, у априлу месецу, у априлу месецу, било је разних некаквих прича, наговештаја те, доћи ће овај, доћи ће онај и медији су чинили своје. Гледали смо ми на телевизији шта се дешава у Бијељини, у Босанском Броду и тако и било је само ствар времена када ће и да ли ће то ухватити Зворник. Ја сам радио са колегама и људима којима сам ја био старешина и они су, мени је то било јасно, овако, они су петком, петком када је викенд, људи који раде са мном, поподне се пакују, породице, жене, децу и одлазе преко Дрине у Србију и сада ја колеге своје питам: куда ћете ви, каже, па на викенд. Добро, сви идемо за викенд кући, негде, али за викенд се не вози телевизор, видео, замрзивач, она техника. Каже, ми идемо. Међутим, хајде иду један викенд, када ми видимо после, они се враћају, враћају то. Значи, очекивали су они то раније, био је некакав сценаријо. Сви су они више знали него ми. Једноставно, нама није хтео нико ништа да каже. Ја сам знао у том моменту из соужбених забелешки својих полицајаца, из службених забелешки полицајаца, и Срба и Бошњака, у то време, да су кроз та места, кроз та места пролазиле колоне камиона, војске, које су делиле наоружање Србима и то је полиција евидентирала. Међутим, ту ми нисмо могли ништа урадити. Имали смо службене забелешке, тачно са именом и презименом, даном, датумом, регистарском ознаком камиона и местом и временом где је дељено оружје. Ми смо знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле је долазило то оружје?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Од војске. Од војске, јер је војска била присутна свугде, био је један комплетан оклопни батаљон у Челопеку, тенковски који је из Јастребарског прешао и једноставно, војска је била свугде и ми смо то знали. Полиција је нама то евидентирала, писала службене забелешке. Све се свело на то, да сам ја ту службену забелешку могао да проследим својим претпостављеним. Шта су они са тим радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се то оружје складиштило, што је војска доносила?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То је дељено грађанима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Грађанима?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Грађанима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које националности? Свима, или=

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које националности?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Само Србима, само Србима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви то обавештавали некога'

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо, у Тузлу, у Сарајево?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, све је ишло све кроз службене забелешке, писаним тим неким нашим актима и на томе се то сводило све. Ту се, уствари, показала некаква немоћ, да било ко шта предузме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, у ком периоду?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То је било негде од почетка јануара месеца, једна ствар. Друга, ми смо имали сијасет проблема у нашим редовним обављањима послова, где

су резервни састав тадашњи из реда српског народа је добио наоружање. И људи то нису ни крили. И сада, наиласком наших патрола, ми смо то наоружање одузимали, јер нам је то био, уосталом и посао. И онда, тек су настајали проблеми, то треба сада да се врати. Онда су барикаде, онда су протести, онда су притисци, ми смо наоружање морали враћати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте, од резервиста сте до одузимали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да. То су грађани који су стављени у резервни састав и једноставно, сретнете га на улици, иде са пушкомитраљезом на леђима или аутоматском пушком, што је нама било нелогично у то време, поготово нама припадницима службе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте радили са тим оружјем када га одузмете?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Притисак се пуно вршио и брзо су га морали вратити назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њима или?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Па, њима, истим, то све ради мира у кући, ради мира на просторима, ради, углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте то до априла имали седиште, јел то било баш у граду?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: У граду Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То још док сте у граду?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, у станици јавне безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ту је углавном, ја сам, да Вам кажем, сведок К, овај човек што смо седели, јер смо били чланови колегијума, ујутру смо заједно пили кафу и договарали о наредним пословима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колегијум као чије тело?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Колегијум је тело станице јавне безбедности, које је садржавало начелника, сведока К.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Начелника, онда он као командир, Ви као?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Помоћник, шеф за управно-правне послове, шеф криминалистичке полиције, то је било пет-шест људи који су се свакодневно састајали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, до када су се ти колегијуми одржавали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Они су се одржавали негде можда до краја марта. Од почетка априла, знам да се нисмо састали. Међутим, није се то имали времена ни састајати, јер су већ 06., мислим да су 06. априла се одвојила, одвојила се српска полиција и прешла је у место Каракај и горе су оформили полицијску станицу, тако да су овај део, углавном седиште полицијске станице је остао доле са овим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто сте причали о тим разговорима са сведоком К у Сарајеву, на тим колегијумима?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, причали смо ми о разним стварима, између осталог, причали смо, ја сам са њим разговарао о начину његовог доласка, како је он дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви њега упознали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја сам њега упознао када сам дошао у станицу јавне безбедности, јер мислим да је он од стране СДС постављен пре на пар месеци ту и то је човек који није имао апсолутно никакво искуство у полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он по професији био?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био по професији?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Знам да је био медицински техничар, да је после завршио економски факултет у Брчком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он каже, одакле је дошао?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Он је мени то, тада смо ми разговарали и он каже да га је довео господин Брано Грујић. Он је био председник СДС. Тада је некакав договор постојао, странка СДА је постављала једног човека, а они су постављали другог. У том размеру, у том размеру у Зворнику је био некакав већински бошњачки народ и онда место СДА је припадало Бошњацима, а друго место по реду је припадало Србима и њега је добио К, сведок К.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да буде командир?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да. И ја сам са сведоком К разговарао у више наврата, јер смо, једноставно није знао посао и ја сам био тај који сам то радио и координирао. Он је био ту чиста политика, то је то. Нисам ја могао утицати на то, ништа нисам желео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Мустафић?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Мустафић? Он је био начелник?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Мустафић је био начелник. Он је био генерално, шеф свима нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта бива са њим?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Мустафић је једноставно, када су ове ескалације кренуле, он је нестао човек, ја не знам шта се са њим десило. После сам чуо да је преко Тузле отишао за Немачку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то било пре овог пада Зворника или после?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Негде око 06. априла. Зворник је нападнут званично 08. априла и 08. априла негде у јутарњим сатима, барикаде су постављене биле 07. априла на одређеним местима, тако да у Зворник није се могло ући, нити се могло изаћи. Ја сам путовао до Зворника. Ја у Зворнику нисам живео, путовао сам за Калесију и ја нисам могао ићи кући, нисам могао изаћи својим аутом и остао сам ту у станици. Једну ноћ сам спавао у станици, једну ноћ код колеге и тако. Једну ноћ, између осталог сам спавао код колеге у Зворнику, код његове пунице, таште. И тада су нас из полицијске станице назвали телефоном, негде, то је био 08., у јутарњим сатима, негде око 01 или 02 и рекли су нам, рекли су нам, шефе ако можете да дођете, ми имамо четворицу људи заробљених и они се налазе код нас у станици. Питали су ме, ко су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо сте рекли да је то било 06. или 07.?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, не, то је било 08. ујутру, око 01 сат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, 07. на 08.?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да. Фактички, 08. ујутру, ако гледамо од 0 часова, је ли тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, у ноћи између 07. и 08. априла?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, кажете, 08. је већ био напад и то?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесте, али у вечерњим сатима, 08. је био напад негде око 11 сату су већ почели да гранатирају град Зворник, горе болницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то што сте Ви описивали, дешава се, управо, тог дана, када је гранатирање, када је све?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Вас зову ноћу ту код тог пријатеља?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, код овог пријатеља зову и кажу, шефе, ми имамо четири човека заробљена, шта са њима да радимо. Кажем, ништа, видите ко су, раздвојте их, сваког по поједног у канцеларију, нека чекају док ми дођемо. И ја сам тада дошао, али сам дошао у јутарњим сатима, нисмо се одмах појавили, јер нисмо, хтели смо, али нисмо смели, уствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сами Ви?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја и још колега овај што је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аха.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јер су нам, неки су нам наговештаји били, да су већ по граду Зворнику били поставили снајперисте и логично, униформа, да су маркирани, требао сам бити некаква прва мета, што кажу и у јутарњим сатима смо дошли у станицу и затекао сам ту четворицу људи која су била заробљена, да кажемо тако. Извршио сам њихово легитимисање, видео сам, видео сам њихова документа, разговарао са њима, дуго разговарао и разговарао и разговарао и питао их одакле су, ко су, шта су. Каква им је намера била, због чега су дошли у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да се вратимо мало. Ви у то време, јесте били у Сапни са станицом или како?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, не, не, Сапна се после оснива, како се град Зворник нападне, нас протерају. Ја крећем према Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте остали у Зворнику, а ови су се пребацили у Каракај, је ли тако, у то време?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да. И да се вратим на ову четворицу, ту сам стао, чини ми се. Ја сам сад и тада сам извештавао МУП, тадашњи центар службе безбедности у Тузли и извештавао републички СУП, тако се звао у Сарајеву и рекао сам да имам одређене људе, ја не знам шта ћу са њима да радим. Између осталог, из њихових легитимација које сам тада видео, ко су ти људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то био?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То су били, двојица људи су имали, имали легитимације, Шешељеви припадници, једна легитимација, то су они Радикали, а пре тога су биле, добро сам запамтио, легитимације које су се звале, на њима је писало «СЧП» - Српски четнички покрет и ја знам да су оне под тим именом биле забрањене, али те легитимације су им остале, тако да ми је то био доказ још више о њиховој припадности, коме припадају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, дупле су имали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Дупле, дупле су имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било са фотографијом, те легитимације?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да, са фотографијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате имена на тим легитимацијама, која су имена била?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја се сећам, сећам да су од те двојице који су припадали Српском четничком покрету или Радикалима, један је био млађи, један старији, то су била браћа. Један је био крупнији и имао је дугу косу, онако масну, он се звао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Црну, плаву, какву?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Црну косу, масну, њега су звали Репић, он је имао дугу косу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неки репић или?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај крупнији?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Тај, тај крупнији, а овај ситнији, ситнији, брат му је био, они су били, чини ми се из, не чини ми се, стварно је тако било, били су из околине Београда, место је Умка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је био тај ситнији брат?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Жут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жуту косу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, жуту, због тога су га и назвали Жућо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жућо?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ваљда су га, тако су га звали, после сам дознао да су их тражили, да траже и инсистирају упорно траже Репић и овога Душка, ја нисам хтео да разговарам са тим људима који су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте сада, Жути, Репић, да ли је то једна особа или?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Жућо и Душко Репић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као две особе?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да. А овај други човек је, чуо сам добро, запамтио оно, имао је војну књижицу војне јединице Панчево, значи буквицу ону стару, војничку и ја сам по том основу размишљао да је он припадник армије и да сам у том моменту био решио да га предам војној полицији, обзиром да је то њихова надлежност. Да Вам кажем, касније, после прегледом, претресом њиховим, детаљним да кажем, видео сам да су они имали сијасет тих дозвола за кретање по разним ратиштима. Код тог човека који се звао Милорад Легија Улемек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Милорад Легија Улемек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милорад или Милан?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Милорад му је писало, колико се ја сећам, у тој легитимацији његовој коју сам ја нашао, била је ушивена овде у војничку блузу и онда ми је дало значај, да је то некакав важан човек за те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Легитимација, чија, легије?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Француске легије странаца. А они су у међувремену били, јер ја сам са њима разговарао, имали су, имали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да завршимо. А четврти?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Четврти је, четврти је био исто припадник Арканових јединица, али и тај Улемек је био припадник Арканових јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су и они имали неку?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да, да, имали су и они легитимацију сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Арканову легитимацију?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесте и они су имали у том времену оне «баклаве», оне, што се навлаче на очи, са оним, тако смо их ми звали, рукавице са одсеченим прстима, жице за дављење, ножеве «рамбо», пиштоље су имали, аутоматске пушке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим возилом су ухваћени ту на барикади?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком возилу су ухваћени, какво је то било возило?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Возило, мислим да су у «Мерцедесу» ухваћени, јер је њих народ на барикади, буквално, зауставио и они су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред Зворника?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: У Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Зворнику?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Али ова овамо сада гледајући, зворничка страна, значи, босанска страна, ту су, они су, они су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли доле из правца Каракаја или из правца Дивича?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Из правца Дивича су се враћали према Каракају. Они су погрешили прелаз, јер су они пошли са намером, имали су састанак у хотелу «Језеро» у Малом Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су прешли, тамо код Дивича?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: И прешли су на мосту «Филип Кљајић», на железничком мосту и кренули су одоздо поново, јер су они тражили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Низ Дрину су кренули?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, они су залутали, тако су рекли. Када сам их питао куда су кренули, кажу, ми имамо састанак у хотелу «Језеро». Ко вас тамо чека, по ком налогу? Каже, чека нас сведок К и Аркан, Брано Грујић. Шта, због чега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко чега, сведок К?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Сведок К.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аркан?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Аркан и председник СДС, Брано Грујић. И каже, са којим сте задатком дошли, каже, дошли смо јер је овде угрожено српство.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Угрожено?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Шта ви, па, каже, да бранимо српство. Па, јел угрожено, па каже, сада видимо да није. Али, питао сам, јесте ви људи нормални, хоћете да убијате, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, од кога је угрожено, шта кажу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Па, нормално од Бошњака, јер ту су били већински Бошњаци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, шта они кажу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Од Муслимана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу помињали неке «зелене беретке», нешто сте се овде изјашњавали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: После кроз разговор смо ми разговарали, они кажу да овде постоје, уствари, они нису знали за те «зелене беретке», «зелене беретке» су овамо прича сведока К и Бране Грујића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, јесу они тврдили да су ту неке «зелене беретке» или нису?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Они тада нису могли мени рећи, јер нису одржали тај састанак на који су пошли, јер они су ту буквално залутали и нису стигли на тај састанак. Да су стигли на тај састанак, ја за њих не би ни знао. Даље да кажем, то је трајало од тих јутарњих сати, како сам ја дошао у станицу, негде навече до шест или седам, до 18 или 19 сати. Око `10-11 сати су већ почели гранатирати Зворник и то хаубица је била постављена на мосту у Каракају коју смо ми видели, коју сам ја свакодневно гледао приликом поласка на посао, војна хаубица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На овој страни босанској?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, на мосту, али окренута у Босну овде, а то је било са намером, као, ето, да они чувају, да војска чува мост на Дрини и да смо ми заједнички давали патроле и зато ја то знам. Онда су поставили горе дуж Дрине на брани, јер смо и ми у том месту ценили да су то витални објекти које треба истински покрити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви почели да разговарате са овом четворицом?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Одмах када сам дошао у станицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ујутру?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, ја сам њих раздвојио, они су сваки били посебно у својој просторији, тако да нису могли један са другим разговарати, нису знали шта је један изјавио, онај претходни, да не би поновио његову причу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим сте редоследом причали, како?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја у том моменту нисам знао ко је ко, него прво код кога сам био у канцеларији, ја сам са њим разговарао. И тада је био тај Улемек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улемек?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је тај изгледао?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Млад момак, мршав, црн, кратко ошишан, баш ми је оставио утисак активног војника, јер прво што сам нашао, нашао сам његову војну буквицу, војна јединица, војна полиција Панчево. И онда углавном претресом, нашао сам потврду за кретање на Славонском ратишту, на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, при претресу, ко, шта је још нађено, осим тих, кажете, ножева, жица, баклава и то?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Њихово лично наоружање, дуго наоружање и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било оружја?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Сваки су имали по борбени комплет, по аутоматску пушку, по пиштољ «колт» и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу имали неке муниције или?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Па, свакако, борбени комплет, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу имали плус неке сандуке муниције, нешто је ту помињано?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То није донешено у станицу милиције, можда је било, па су људи ту на барикади узели, али за то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта кажу, зашто ће им то оружје, шта су понели?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Кренули су, кренули су у борбу, у борбу се не иде без оружја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте почели да разговарате, шта сте још сазнали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Када смо почели разговарати, ја сам чак урадио једну ствар: 06. априла су долазили новинари из Београда и обавили су са мном разговор у станици, на тему како су они дошли до сазнања да у граду Зворнику постоји 15.000 «зелених беретки».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кажу новинари?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да. И ја кажем, није проблем, ево, све што вас занима, ја ћу вам стварно ставити на увид, објаснићу вам и провешћу вас оним делом града који ми ви кажете. Ако игде видите једног човека, ја ћу га одмах ухапсити и тако смо и урадили. Прошетали смо градом Зворником, ја их испратио до жељезног моста и поново се врате, седају људи у ауто и дају ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слабије чују.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Извињавам се. Добро сам доручковао, али чуди ме да слабо причам. Ти људи су оставили мени визит карту своју и 08. сам ја њих позвао, рекао сам, ако сте у стању да дођете, ево ја имам такав случај, а верујем да ћете и ви ту известити. Мени је био циљ да то неко сазна. Чак, штавише, у току дана, ја сам нашао човека који је дошао са камером, оном аматерском и све то снимиио, мој разговор класични и сто. Они седе на другој страни, ја сам овамо и званично му

постављао питања. Испред њега је све то било на столу поређано, где је то овај камерман снимео и моја је намера била да ту камеру пошаљем увече да се прикаже на централном дневнику, телевизијском дневнику, у држави, тако сам замишљао ја. Значи, то је све прибележено у тој камери и његов разговор, јер сам му ја постављао питања, којим разлогом си дошао, ко те ангажовао, ко те чека, на који начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овом Улемеку?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Свима редом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте сачували тај снимак?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, нажалост, нисам, остао је у станици када су нас истерали из станице све, само су нам извукли живе главе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте још од њих сазнали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Е, тада је то, само да се вратим овде, каже, новинари када су дошли они су разговарали, снимали су њих и ја сам са тим човеком који је разговарао, питао га, да ли ћеш бити у стању да то вечерас прикажеш на телевизији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, они су ипак дошли?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да, дошли су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Београда?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Из Београда, дошли су и он је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, када су стигли? Када сте их Ви обавестили, ујутру, када?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ујутру сам ја њих обавестио, они су стигли врло брзо су стигли из Београда, негде, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, они су присуствовали том?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да, присуствовали су, они су снимали, они су разговарали и тај човек, тај човек са којим сам ја разговарао, он је рекао: господине Асима, немојте очекивати ово да ја вечерас прикажем на телевизији, јер ја то не смем и ја сам га разумео. Онда сам видео да сам промашио то што сам га уопште и звао. Јер, разговори су били такве садржине, да он то није смео објавити вечерас у Београду, овде, а верујем да тај народ није ни знао шта се тамо догађа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте правили неки писмени записник о узимању изјава од?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да, све смо ми то, ја сам то урадио, био баш онако по закону, професионално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то остало у станици, када сте напустили?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да, све је то, нажалост, остало. Док смо ми тамо разговарали, мој колега који је био са мном остао је у станици. Његово име могу рећи, је ли тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Фадил Мујић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и он ће бити сведок, добро. Јесте Ви са њим ујутру дошли или?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да, са њим. Ми смо заједно спавали код његове пунице кући. Он је био тада шеф криминалистичке полиције, а ја сам био помоћник командира. И ми смо дошли, тада је Фадил почео са неким разговарати. Константно је разговарао са тим човеком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Телефоном или?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Телефоном и у више наврата је долазио и мени говорио, шта Асима да радимо, зове ме извесни мајор Павловић. Он се налази у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он Вама сада прича?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Фадил то мени прича. Ја са мајором Павловићем нисам никада разговарао, нити сам га видео. Ја тог човека не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви први пут чули за то име, мајор Павловић?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Тог 08. априла, тог 08. априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Вам је Фадил рекао да га зове неки?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, зове ме извесни мајор Павловић и жели да разговара са мном, да ултимативно ми ослободимо ову четворицу људи, а заузврат, ако ми то не урадимо, тамо се налази велики број заробљених Бошњака и они ће бити спремни да изврше једну велику одмазду, да освети те људе. И ја сам рекао да не долази у обзир разговор, ми овим људима нећемо ништа учинити. Оно што није по закону, а да ћемо испитати, да видимо, ко су, шта су, па видећемо, чекао сам инструкцију, неко ће ме назвати из Тузле или ће неко покушати да дође, мада знам да није могао доћи, јер су барикаде биле. Једноставно, рећи ће ми телефоном, уради тако и тако. Известио сам републички МУП, тадашњи наш, питао сам шта да радим, људи кажу, ми вам одавде не можемо ништа помоћи, питајте, видите, саслушајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел радио тада тужилац у Зворнику, суд?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Све је то функционисало, али то је у том моменту било ван свих некаквих норми, јер је тај дан почело гранатирање, сви су се бавили собом, сви су звали полицију, ево их долазе овде, ево нас, већ улазе у просторије, ево нас скупљају у просторије, стављају нас као таоце и ми смо ту као полиција, вртели се нешто, пружали некакав отпор, да кажем. Међутим, мени је било јасно да су они ушли у град, у Радио Зворник и на радиу су овластили, да су они већ дотле дошли да је Зворник пао. Не преостаје ништа друго, него да се ми повучемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то већ било?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То је било у поподневним сатима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада да се вратимо на Фадила и на овај разговор. Шта Вама он преноси? Где су ти заробљени Бошњаци, колико их има? Јел он то озбиљно схватио, да ли сте Ви то озбиљно схватили?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да Вам кажем, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел уопште било неких заробљених људи на дан 08. априла?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесте, јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, где?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Мени је Фадил тада рекао да се они налазе испод моста, да су се ту скупили, ту је аутобуско стајалиште на десној страни и испод моста се, каже, налази велики број, тако ми је рекао Муслимана и да их они држе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То каже њему тај мајор?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, јер ја са тим човеком нисам хтео разговарати и нисам га никада ни упознао. Али се ту константно дешава, он га је зивкао сваких петнаест, двадесет минута, дај, па дај, дај, па дај. Видео сам да је вршио притисак и онда сам рекао Фадилу, па, добро, човече, стани мало да видимо ко су ти људи. Обзиром да он тако често зове, значи они су њима нешто јако важни, да прво видимо са ким имамо посла. Изузев оно што смо у легитимацијама видели, ми нисмо знали ко су ти људи. Углавном је Фадил са њима разговарао, постизао некакве договоре. Верујте, то можете питати њега, ја не бих улазио у то шта је, али знам да је мени говорио стално, дај да видимо шта ћемо са њима, да их пустимо, да их не пустимо, побиће и Муслимане тамо и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сведок К тог дана нешто укључивао, да ли сте се видели?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, сведок К и комплетна полиција српске националности ду 06.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су већ били у Каракају?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Они су већ 06. ујутру су отишли горе и горе су оформили полицијску станицу. Одмах су покупили средства везе, возила, наоружање што се могло, као, ето и отишли су, али сам ја разговарао са Ерић Славком, то је, нажалост, био је помоћник командира станице, али је човек погинуо у рату и не знам колико је упутно сада разговарати о њему. Али сам са њим разговарао око овога, рекао сам, Славко, дај да видимо, хоће ли ове глупости проћи и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Докле сте Ви то њих испитивали ту?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја сам их испитивао негде до поподневних сати, једноставно, нисам ја њих константно испитивао, нисам имао довољно шта, него смо испитивали, па су они седели у собама ту, а ја изађем, радим друге послове, извештавам кога треба, питам, тражим инструкције, упуте, па се вратим, па онда чујем нешто тамо, па питам поново, дај, да ли је то тачно, куд, како. Покушавао сам са овим К сведоком договор, с обзиром да су они њега помињали, дај да видимо шта ћемо са тим људима, они те траже, међутим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је Фадил помињао сведока К, да он инсистира или само тај мајор или ко?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Само мајор Павловић, са њим је разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви питали Фадила, ко је тај мајор?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја верујем да га није ни он познавао, само му се представио мајор Павловић и готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже, чији мајор, ЈНА, чега?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: ЈНА, јесте, тако је, тако се представио, мајор ЈНА и по сваку цену да се ултимативно морају ова четворица њима предати и то је рок петнаест минута. Ако се то не уради, тамо ће се десити хаос. Таква је била између њих прича, текла, јер ми је тако Фадил преносио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је, како се то завршило?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Пазите, тада је настао општи метеж у граду Зворнику. Мене су звали из болнице, звао ме господин Јелкић Мухамед, доктор, питао, Асима, шта да радимо, дај ми пружи заштиту неку. Ево овде, тако, како ми је он рекао, Аркановци са горњег крила болнице улазе у болницу, малтретирају пацијенте, скупили су ове лекаре све и особље у једну собу, дај ми, помози, пружи ми помоћ, тражио је од полиције то. Ја ту нисам могао урадити ништа. Тражили су грађани помоћ, тражиле су и радне организације, институције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све у току тог 08. априла?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Све у току 08. априла. Ја нисам могао пружити никакву помоћ. Једноставно, нисам знао ни самом себи како да помогнем, јер су већ гранате почеле да падају по одређеним објектима по Зворнику, па се појављују групе, почело је оно, да кажем, пушкарање, један општи хаос, метеж, више нисам ни ја знао куда ћу са собом и шта да радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте покушали некога из цивилне власти Зворника да обавестите, да зовете, да нешто покушате?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Они који су били у Зворнику, они су то и сами знали и видели су шта се дешава. Њих није требало много обавештавати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, везано за ову четворицу, на тај дан?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нисам, нисам, то није њихова била надлежност, ми смо то радили по линији полиције наше, извештавање центра служби безбедности Тузла, извештавање републичког СУП-а Сарајево и на тој релацији смо ми кореспонденцију водили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поменули сте да су они рекли да иду на састанак са Браном Грујићем, је ли тако?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Рекли су да имају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И са Арканом, и са сведоком К?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта знате о Брани Грујићу да нам кажете?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Брану Грујића ја знам као човека, јер смо свакодневно радили у Зворнику, од мог доласка из Београда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, тај период кратки до почетка?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Од месеца октобра 1991. до априла 1992. године. Виђао сам га често у друштву са сведоком К и у канцеларији код нас у станици, приликом уласка и изласка. О чему су разговарали, ја не знам то, јер то је мени било недоступно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је његово радно место било, шта је он радио, Грујић?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Он је био председник СДС.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: СДС?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је долазио ту на радно место код сведока К?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Они су се дружили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У станицу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, они су се дружили, али мени, ја сам у неколико наврата разговарао са сведоком К и питао сам га: па, побогу, на који начин си дошао ти овде, из цивилства, из грађанства, једноставно, па командир. Каже, мене је поставио СДС. Ја сам и даље питао, па, који СДС, каже Брано Грујић, он је велики тата, оно што он каже, то је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је велики?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Тата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тата?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Па, кажем, ако је то тако, шта ћу ја, тата се мора слушати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био неки Кризни штаб то пред рат?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, били су кризни штабови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту био председник, ко је ту био главни?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја претпостављам сада да су била, да су ту били одвојени кризни штабови, јер знам да на овом кризном штабу, где се овамо одржавало у станици, није било припадника Срба. Један дан, јер ја, те су политике, ја нисам учествовао ни тамо, ни овамо и гледали смо да полиција буде мимо те политике и мимо тих странака. Али, Кризни штаб је заседао у станици Зворник у два наврата, у два наврата је ја мислим заседао и ја сам у оба наврата био присутан, хоћу да чујем, да видим шта се то дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, пре 08. априла?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Пре 08. априла, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тада председавао?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Председавао је тада председник општине, да ли се тако тада звао, Абдулах Пашић и њега сам добро знао, јер је био председник општине, па

смо имали према тим политичарима некакве овако обавезе, обезбеђење ових објеката, пратња и то, био је он, био је начелник станице јавне безбедности Мустафић Осман, био је Капићић Алија. Он је био у Министарству одбране, био је Фадил Пандур и било је доста тих људи које ја тада нисам лично познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ када су се кризни штабови поделили?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је свако имао своје?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја сам ту само био присутан, односно био сам да чујем, шта се ту дешава. И онда сам чуо да је договор био да Абдулах Пашић, Алија Капићић и не знам да ли је још неко са њима, мора да иде на састанак у Мали Зворник у хотел «Језеро».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Они су, они су, мислим да је то било 05. или 06. априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел одоше на тај састанак?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: И они су отишли на тај састанак. И онда су заказали одмах за дан да се поново одржи састанак овамо или исти дан, чини ми се, да се повратно информише, шта се тамо договарали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сазнали шта је било?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да. И тада сам ја и том приликом сам присуствовао и то је врло кратко трајало, где је, рекао је тада на том састанку, Алија Капићић и Абдулах Пашић да су они тамо присуствовали, да их је тамо сачекао Аркан, да их је ишамарао све, ставио им је нож под врат и рекао: пишите, пишите, да у граду Зворнику постоји седам хиљада «зелених беретки», да они то изјаве, као званични, официјални политичари. Алија се као опирао, када је добио два шамара, три, нож под врат, он је то написао. И онда су се поново вратили, нас информисали и рекли су овако, каже, ја сам то изјавио, ја сам то људима и написао. Ако ви цените да сам ја крив, ево, ту сам. Међутим, ко је крив, да ли је крив, за дан-два је већ све пукло и заузето је све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто сте помињали о томе, да је Брано Грујић био главна власт са тим својим Кризним штабом, да сте се Ви то лично уверили, па сте говорили о неким телефонским интервенцијама код њега, везано за враћање наоружања. Да ли можете да се сетите шта је, о чему се то ради?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, ја са њим нисам разговарао. Ја сам разговарао са Ерић Славком. Ерић Славко је тада држао везу са мном, одржавао везу из Каракаја, док сведок К није хтео разговарати. Наше патроле које су полазиле горе, у том правцу, ови на барикади су их заустављали, одузимали оружје и буквално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, почетком априла?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То је 08. марта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислила сам и раније?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не марта, пардон, 08. априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И након одвајања полиције у Каракају, овде сте рекли, ја сам и даље покушао да остварим контакт са њима и да моја патрола из Зворника иде у Козлук на службу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, на барикади у Каракају, зауставе их ови Аркановци, разоружају и врате?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, балија, ако још једанпут горе дођете, остаћете без главе. Онда ми интервенишемо телефоном код Бране Грујића, да нам он врати наше наоружање.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја сам разговарао са Славком Ерићем, са Славком Ерићем, а он је обављао разговоре са Браном Грујићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви знате да је он?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јер ми је он рекао, Асима, ја ти не могу ништа рећи, сачекај да се ја чујем са Браном Грујићем, видећемо шта ћемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, шта сте Ви захтевали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да нам врати то оружје наше, полицијско оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се дешава пре 08. априла?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: 08. априла се тачно дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш 08. априла?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, 08. априла, уствари, не 08., 08. је већ ујутру пукло. 06. и 07., још док се могло разговарати са њима, јер су они 06. отишли и ја сам, обзиром да сам ја био командир, имао сам станицу полиције у Пилици, у Козлуку, у Зворнику, у Сапни, Дрињачи и у седишту, значи, имали смо шест полицијских станица где смо имали наше припаднике активног и резервног састава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И њима су одузимана оружја када дођу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нису њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, не?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Сапна је у том моменту била горе самостална и ту су држали Бошњаци. У Ораховцу, Грбавици, не знам више назив, једни кажу Ораховци, једни Грбавци, ту је био командир Бошњак и ту су мештани Срби напали и сву су полицију разоружали и они су је преузели и остала је полиција, али под контролом Срба. У Козлуку исто тако. У Зворнику сам био ја, у Дрињачи исто тако, Петровић Љубисав им био командир, и он је то тако исто урадио. Значи, ми смо, фактички били, ја сам био са полицијом, све оно што је било у Зворнику, то је било, каже, људи, шта ћемо, како ћемо, ми што можемо да вам помогнемо народу, што не можемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, када они одузму то, када их разоружају на барикади, кажете, зовете Ерић Славка, он каже, морам да питам?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, каже, Асима, Славко ми је колега, ја кажем, Славко, дај види шта је са овим пустите више, шта сада треба да наиђу они овамо, па да ми њих разоружамо, они нас, пусти, вратите то оружје. Каже, не могу ти Асима ништа рећи, морам да питам ја тамо и назови ме за пола сата. Међутим, никада то није од њих враћено, нити ми је он могао дати некакав одговор. Уствари, није се ни питао ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он је рекао да треба да пита Грујића?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, нисте добили ни оружје?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је после било, после тог Вашег разговора, да дођемо до те вечери, шта се дешава?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То се тако одвијало, како се одвијало, знате, имао сам захтеве од грађана да им пружим помоћ, ја то нисам био у стању урадити. Онда су ми моји полицајци долазили, каже, шефе, ево само пола сата да ја збринем породицу, оде и не врати се. И ја сам то разумео, људи спашавају своју главу,

породице, то је тако се дешавало. И када су дошли ти већ вечерњи сати, ја сам одлучио са неколицином полицајаца, кажем, напустите станицу, ми ћемо се повући, јер смо имали по том некаквом нашем одбрамбеним плановима које смо ми редовно писали сви по станицама, то некакво повлачење, да тако кажем, и ми смо изашли из Зворника уз гранатирање, уз пуцњаву, ми смо се повукли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте се тада сместили?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Према Кула граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте били смештени?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нисмо ни били смештени, горе смо били у кући, јер то више није била станица, то је горе још било народа, избеглог, који је побегао из града Зворника, једноставно су одозго вртели, гледали, слушали смо доле шта се дешава по Зворнику, још је доста људи доле остало. Увече су ови људи, мештани, уђу у Зворник, па видиш доле, чујеш шта има, узму нешто из својих кућа, па се поново врате. Онда кажу, траже овога, траже овога, скупљају се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви обављали Ваш посао после 08. априла?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: После 08. априла сам ја ту се једно време задржао, вратио сам се за Тузлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, отприлике?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То је било негде за једно петнаестак, двадесет дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После петнаест дана?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, и вратио сам се у Тузлу. Онда сам ја једва прошао преко шуме, јер тада се није ни могло доћи, дошао сам у Тузлу и јавио се свом тамо начелнику и рекао сам шта се у Зворнику десило, шта ћу сада да радим. Каже он, одмори се пар дана, покупи ову полицију поново, ту активни састав полиције, покупи их све и изволи у Сапну, на слободну територију општине Зворника и формирај полицијску станицу. И тако смо и урадили. Обзирим да на простору Сапне нема некакву инфраструктуру, ми смо се сместили у приватне куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Сапни?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте и онда имали после ове полицијске станице у Пилици, у Козлуку?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, више нису биле под мојом надлежности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису више?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, то је већ надлежност Срба било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, само сте били у Сапни?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Само.

Констатује се да бранилац Сташевић Слободан напушта судницу, па ће га замењивати адвокат Владимир Петровић у даљем току претреса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, изволите. Јесте ту могли да обављате неке своје?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да, ту је, јер са двадесетак активних полицајаца колико је било са мном, ми смо формирали некакву полицијску станицу. Онда смо примили поново тај наш резервни састав који се окупио и станица од четрдесет, педесет људи је наставила да егзистира, али у форми станице јавне безбедности Зворник, значи, не

у оном Зворнику тамо, него на слободној територији, тако да кажем, јер је она за нас била у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада нас занима везано за ову оптужницу. Од тог момента када се Ви враћате, каква су Ваша сазнања о томе, шта се дешава на територији општине Зворник и ако имате сазнања од кога их добијате?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Имам сазнања. Обзиром да смо ми активни полицајци, да нам је посао био то да се ради, да је посао обављан, наставили смо ми, као, ето, нормално да радимо, ако се то може рећи да је нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, у Сапни?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: У таквим условима. Значи, полиција је била та тамо, да и даље обавља та грађанска стања, да на неки начин функционише оно што је у функцији цивила, остало је била војска. Све што смо ми сазнали, што сам ја сазнао, сазнао сам преко људи, преко грађана, преко особа, које су прешле на слободну територију, које су размењене, које су побегле, избегле. Ја сам са њима обављао разговоре, узимао им изјаве, на записник. Ја сам писао кривичне пријаве, кривичне пријаве писао сам против познатих извршилаца и против непознатих извршилаца. Те кривичне пријаве сам ја пре три дана доставио Кантоналном тужилаштву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада, пре три дана?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, не, копије, копије, оне су достављене 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте сачували?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да. Али, сада смо, вршили смо некакве ревизије по станицама и у тој архиви, ја сам рекао, дај, нађите ми те кривичне пријаве, да видим да ли су ту. Они су нашли, ја сам и отишао и дао сам им госпођо на руке, копије тих кривичних пријава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Госпођи Алми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Кантоналном тужилаштву?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да, у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Тузли? Значи, то су пријаве из оног времена?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Из оног времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме сте их тада били поднели?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Тада смо их били поднели Окружном војном тужилаштву, обзиром да су извршиоци били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Тузли?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, војска и ту су кривичне пријаве за силовање, силовање девојчица у Липњу, школи, по познатом и по непознатом извршиоцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте подносили у то време неке пријаве везано за догађања у неким сабирним центрима и логорима у општини Зворник?=
СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Углавном, обрађивали смо, кажем овим речником, обрађивали смо све људе који су се налазили у тим логорима, у Зворнику, у Каракају, у Новом извору, у Алхосу, у Стандарду, у свим тим, одакле су људи долазили и нама се јављали или смо ми долазили до сазнања да су они изашли, ми смо их брзо пронашли и обављали разговоре са њима, узимали им изјаве на записник и нормално, прослеђивали поново. Што је било за кривичне пријаве, ми смо писали, евидентирали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Испричајте нам, али значи, само да се ограничите на сазнања у то време, а не, после ћемо ако имате нека сазнања која сте касније добили. Шта сте Ви у мају и у јуну и то крајем априла, сазнавали тада и колико ажурно, ако сте сазнавали, везано за постојање тих неких логора на територији општине?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: У мају месецу и јуну, ми смо дочекали једну групу грађана, сада ћу Вам тачно рећи и локацију, преко те линије, из места Јусићи су предати нама у Витиницу. Војска је одрађивала са њима те везе и рекли су, у том моменту, немој да нико врши гранатирање ни са једне, ни са друге стране, јер ће у 11 сати прећи група Бошњака која, Муслимана, која се размењивала и моја полиција која је била на тим просторима је сачекала те људе. Појавила се група народа са белом некаквом марамом, заставом, сви су рекли, не пуцај тамо, не пуцај овамо и њих су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су били Бошњаци из Јусића?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, не из Липља, из логора Липље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немамо тај логор овде у оптужници, имамо Челопек, Економија, Циглана.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја говорим за овај сегмент.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, који је то период?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: У јуну месецу 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуну?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, јуни месец и ја сам по том основу писао кривичне пријаве и доставио сам их Тужилаштву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је тај Липањ?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Липље, то је општина Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Липље, да, да, да. Колико је то људи тада пуштено?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ту је сада било из њихових изјава су рекли да је било око 420 људи, жена и деце, значи, укупан број.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И војно способних мушкараца или?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Стараца, војно способни нису се ни смели видети ту, него су били цивили, старији људи, жене и деца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, само они су пуштени?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да. Они су, ови остали, војно способни, нису ни били ту, нису ни смели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово није била размена, него пуштање њихово? Само пуштени ту на територију?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Пуштени, дабоме, нисам можда добро се ја изразио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да су биле баш неке размене, неких заробљених који су били негде заточени, па пуштени?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесу биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте нам о томе нешто кажите.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Биле су размене, ја знам у неколико наврата да смо размењивали, да је тадашња 206. бригада имала заробљених неколико српских војника и размењивали су их за људе из Зворника, из Стандарда и они су, давали смо војску за цивиле и децу. Њихове војнике, за наше цивиле, ту је била размена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су били неки ратни заробљеници или тако нешто или неки цивили заробљени у логорима у Зворнику, који су се размењивали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Углавном су то све били цивили који су били у логорима у Зворнику. А код нас су били заробљени њихови војници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем, значи, цивили, мушкарци су размењени, Бошњаци из Зворника?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико их је било том приликом?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ту цифре варијају, не могу ја тачно рећи да ли је ту било петсто или шесто, биле су јако велике цифре тих људи. Из ових изјава које сам ја доставио Тужилаштву, са којима сам разговарао, са тим људима који су били у тим логорима, они то боље знају и они су давали такве изјаве, значи, ја знам из разговора, преко њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко тих људи?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, преко тих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, петсто, шесто људи, па, где су били? Да ли су сви били у једном логору?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нису били сви, били су у Новом извору једни, били су једни у Стандарду, једни у Алхосу, једни у Зворнику. Одакле су, по колико су ко, одакле њих узимали и размењивали, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, то петсто, шесто, говорите у једном наврату или у више наврата?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Слушајте, њих је било много више, много више, рецимо само, ево, ја узимам податак, 420 је било у том Липљу. Ја верујем у Новом извору да је било око 500 људи, само ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заробљено?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком периоду?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Углавном у периоду 1992., 1993. година и одатле су они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, мај, јуни, у том периоду?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, говорили сте у истрази да знате за Челопек, Дом културе, да су тамо неки људи пребијани, клани, силовани. Реците нам нешто о томе, шта знате?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ево, сада ћу Вам рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте чули, када сте сазнали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Вратићу се још помало назад, ево када разговарамо, још у марту месецу док смо ми радили у Зворнику, сведок К је извршио смотру полиције, такозване српске полиције, која је била у Челопеку, јер је ту био смештен и овај оклопни батаљон који је дошао из Јастребарског и врвило је то, једноставно, од војске. И када сам ја сведока К питао, хајде да нам ујутру, на колегијуму, дај нам мало појасни то. Каква је то смотра српске полиције горе, на којој не присуствује ни начелник, нити ја, нити било ко од нас. он се само насмејао и рекао: па, то је нормално, Асима, теби ништа није јасно. После тога ми је било јасно и ту је био логор у коме је био окупљен већи број тих људи. Ја, нажалост, нисам понео сада те изјаве, а можемо Вам их доставити или ако будете желели преко Кантоналног тужилаштва, већ постоје. Ја сам их читао и писао, ја сам их писао, да су људи који су успели или да побегну или да се размене, причали су да су тамо страховите ствари се дешавале, свакодневно малтретирање, убијање, силовање, да су извођени да раде и да пљачкају бошњачке куће, значи, под стражом, једна група иде пљачка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А; одакле, из ког?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Они возе њих одатле да пљачкају куће у Дивичу, у Зворнику и те ствари одвозе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из којих то логора, да ли знате имена?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих центара, имена?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Из Челопека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Челопека?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Из Челопека, из свих тих логора. Имаћете прилике, ако будете желели, из тих изјава, исказа да видите тачно људе који су били ту и који су то радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо ми пуно тих изјава из истраге и све, али, питам Вас, мислим, шта сте Ви у то време знали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Знао сам то што су ми они рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти људи?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, ти људи што су ми рекли и они су то изјавили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу то неки који су пуштени или су побегли или, како?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Углавном, били су размењени или су побегли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Ви то већ сазнајете? Јел у том јуну или касније или у мају, када?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То је био период мај, јуни месец, када су они већ били у логорима, значи, после тога, када они успеју да се докопају до слободе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После сазнајете?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: После, после. Када они већ докопају се, како су они звали, слободну територију, то је био тај термин у то време и онда смо ми први били, цивилна полиција, која ће са њима обавити разговор, питати их, ко је био управник, ко је стражар, ко вам је шта наређивао, са киме сте ишли. То је био наш посао и онда они кажу, био је управник тај, стража је била овака, овај је долазио, малтретирао нас, тукао нас је, секао ухо, полне органе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте запамтили нека имена, надимке, нешто да су неког помињали да им је то радио, јесу указивали на нека лица?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу указивали на неке извршиоце?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесу, јесу, исказивали су они доста тих људи по надимцима, али је мени био познат овај Душан, звани Репић, јер је он у више наврата улазио ту. Једноставно каже, построји десет, двадесет људи, рафалом, из рафала, све из некаквог беса и изађе, нико му ништа и после натерају те људе да покупе ове мртваце, покупе у камион, одвезу у непознатом правцу и морају да оперу крв и настављају даље да живе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то само тај Репић то радио?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, радили су и други, некакав Зока, Пуфта, по тим надимцима, Кљока и тако, већ како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су ти људи причали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу Вам причали да се неко успео да спасе преко некога?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Причали су ми да је неколицина њих успела да побегне. Ту има, ту сам имао, иамо сам једну изјаву, имам и сада тамо сведока који је преживео

то стрељање и од тог доласка у логор, њиховог одабирања, извођења, стрељања, човек успео да преживи и то је његов исказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из ког логора?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Из, из, мислим да је овај био из Стандарда, из логора Стандарда у Каракају, горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су причали да је неко имао неку везу па да је успео нешто да побегне преко некога, од Срба?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, не. Углавном су причали да су они улазили, све су их постројавали, са њих скидали злато и накит, новац, како који дође, редом, прислони пушку или нож под врат, каже, све вредности у ову кутију. И они то скину и онда неко нешто од њих, нормално, сакрије, па онда када дође други, па и други, и онда су отприлике, једни од других сазнавали, где у којој групи се може наћи тог накита, злата и ако неће да признају, онда узме од мајке дете, повали га, стави му нож под грло и каже, говори где су паре закопате. Јер, народ је закопавао тада своје драгоцености, злато, вредности по кућама, јер је рачунао када се врати, да ће да то ископа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, обзиром да сте Ви радили у полицији, додуше кратко време, али, опет сте радили, да ли сте чули да су неки полицајци ту умешани у то? Од тих људи, да ли је неко помињао неке полицајце?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесам, јесам, ево сада ћу Вам рећи. У Дрињачи је би логор где је био командир тог логора мој полицајац, Петровић Љубисав, значи, он је био командир логора и јако ружне ствари је горе са тим радио. У Зворнику је био Вуковић Средоје, мој полицајац активни, коме сам ја старешина био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког логора је он био тамо?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: У Зворнику, у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: У Суду за прекршаје, горе где је био. Мој полицајац Панић Петко је ружне ствари јако радио доле у Ђулићима, приликом одвођења ових 750 људи и сијасет тих полицајаца који су се ставили у функцију и јако су ружне ствари радили. Мислим, жалосно је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажу ти људи који су успели да се спасу, која улога је била тих полицајаца?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Они или су били чувари, чувари ту или су били управници тих, углавном, тако су неке те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте успели да сазнате, ко је њих ту поставио и ко је оформио те центре?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Па, то је била станица српске полиције. Када смо се ми поделили, тако буквално да кажем, поделили, уствари, када су они отишли, овом полицијом је наставио да руководи сведок К. Ја не знам до ког периода је он остао да ради горе, када смо се разишли 08. априла, он је био и даље командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте и Василић Маринка? Да ли Ви знате?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Василић Маринко је био помоћник и седео је заједно са мном у канцеларији. Ја знам тог човека врло добро. Седели смо, дружили се, пили кафу, радили. Он је, после су ми рекли, да је он у једном мандату био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једно време?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, једно време био начелник, па је после тога, највероватније, прешао у царину. То је његов пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сада, нисте ми то, ако знате, да ли сте чули од тих људи, чији су то, ко је држао те затворе?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је држао те логоре, те затворе, те центре? Ко је то направио?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Па, то је све у режији СДС било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви знате то?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Лепо знам и знам из те атмосфере која се одвијала до тог времена, а и касније из свих тих који су дошли, дошли су по позиву СДС, и Аркановци, и Шешелјевци и све могуће те групе које су се појавиле, појавиле су се на позив СДС.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажу ти људи, зашто су их држали, јесу нешто имали неки поступак против њих, да ли је вођен, да ли су испитивани или ти, заточеници?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ту је по мом дубоком уверењу, било, они су ту били затворени само зато што су Муслимани и стратегија је била та, да се ти људи што више униште, да се то етнички очисти, да се опљачкају, да се силују, да се понизе, то је био њихов мотив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта они кажу, да ли је долазио неко, неко службено лице да их нешто испитује, да их приводи или су их само ту држали? Да ли су они схватили, да ли су Вама причали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Њих су испитивали прво, махом, да ли је ко био припадник територијалне одбране, имали приватно, службено наоружање, ко је активиста, по ком питању, ко је у војсци, ко је припадник и тако, и на крају, да ли је то успео сазнати или није, ја не знам, то је ствар појединца шта су изјавили. Онда, дај идемо кући, да се изврши претрес, па му узети приватно ауто, узети му, сав накит, намештај, једноставно га опљачкати и све док је то давао, било је у реду. Када је тога нестало или није хтео да каже, онда се прибегавало мерама мучења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажу, ко је то радио, ко им је одузимао накит, ко их је водио кући, ко их је мучио?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Углавном припадници тих, у том времену, паравојних формација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те надимке што сте помињали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што су Вама ти људи причали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, али су углавном у већини случајева, су били активни полицајци моји, или управници, или чувари, али нису то спречили ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте некада имали прилике да причате, касније, са тим својим полицајцима, са Вуковићем?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, нисам имао прилику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада више?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте добили неку званичну информацију, ко је формирао те логоре и затворе?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нисам са њима разговарао и не знам, можда сада, када се успостави јединствена полиција, можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви се то углавном сазнавали од људи који су?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Од људи који су били тамо и са којима сам ја разговарао, од којих сам узимао писмене изјаве и ја сам то, колико сам могао, прави документе и то сам дао надлежним, Тужилаштву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте 1992. године дали те кривичне пријаве у Тузлу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да, Окружном војном тужилаштву и они су их пронашли и ја сам их пронашао, ја сам их пре три дана дао, поново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поново сте исте те?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Мислим да се тамо сада отвара процес.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Некаквим људима тамо, то Тужилаштво ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто за Зворник?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За исто ово?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не за ово, не верујем да је за ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За нешто друго?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: За нешто друго, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите? Имате ли још нешто да кажете, евентуално, што смо пропустили да питамо?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Па, могу да кажем, рецимо, мислим да је крајем 1991. године, тако некако, ја сам у октобру прешао, крајем 1991. или почетком 1992. године, обзиром да нисам тај народ довољно познавао тада, улазио сам у суштину, у разговарање са људима, у проблематику, јер сам се, једноставно, хватао у коштац са проблемима из надлежности полиције. Видео сам, тада су нам долазили наша специјална јединица из Тузле. Тада је требао Шешељ да дође у Зворник, да одржи некакав говор у Братунцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То у зиму 1991.-1992. године?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да и тада је Грујић Брано требао да сачека, да га води, међутим, доласком специјалне јединице из Тузле, он се тада није појавио, већ се појавио у другом наврату, значи ови су из Државне безбедности, тадашње који су са нама радили, они су, и они су тада одрадили свој посао, тако да се тада није појавио, јер би му био забрањен улазак и његов ватрен говор у граду Зворнику, а све у циљу одржавања те некакве хармоније, односа оних суседских и тако, на то се ишло, да се настави тај суживот, континуитет у живљењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто сте се изјашњавали везано за Козлук. Да ли Вам је позната нека депортација неких људи, неко исељавање из Козлука, крајем јуна?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесте. Ја сам имао, у Козлуку сам имао полицијску станицу до 08. априла, којом сам могао да руководим и да нешто наређујем. После 08. априла, ја нисам имао никакве надлежности према њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте успели да уђете после у Козлук?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док ти људи нису отишли?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, не, не, тада су биле, буквално, постављене линије и тамо и овамо и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули нешто, шта се ту дешава?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Чуо сам, чуо сам доле, јер ја ту имам сестру у Козлуку, имао сам шуру мог, са породицом, који је био и била ми је ту пуница и чуо сам од

ње, они су били задржани у том логору, нису могли, врло ради би изашли, нису могли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били су у Козлуку?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: У Козлуку, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Задржани тамо?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Задржани у својој кући у Козлуку и ту је било из околних места још народа и сами Козлучанци који су били ту, они су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се Ви чули телефоном или је неко излазио?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, причали, шуре ми је после препричао, када је изашао организовано тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, у то време нисте?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нисам знао, али сам знао да не може изаћи, само смо се распитивали да ли је међу живима и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да су имали неке пропуснице за излазак или тако нешто?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Па, јесам, јер то је и код нас у Зворнику радио један мој полицајац, по надимку су га звали Калифорнија, Неђо, он је наш активни полицајац, писао пропуснице овим Бошњацима, наводно, да могу се кретати, јер ово сам заборавио да Вам кажем – када је бошњачки народ изашао из Зворника, њих већина је изашла из Зворника, по Тузли је настао један општи метеж, куд, како, где, шта. Онда су преко радио станице дали разглас, где се позивају грађани општине Зворника да се врате у Зворник, да се попише њихова имовина, да на тај начин искажу лојалност властима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да буду ту, да се врате?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да буду ту и да им се гарантује и ти су људи, ја знам, испред спортског центра, аутобуси и у аутобусе су се укрцавали и народ је одлазио тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлазио из Зворника?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Одлазио из Зворника. Сви који су отишли у Зворник, они се више нису вратили из Зворника на такав начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, они су отишли из Зворника?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Они су отишли у Зворник, из Тузле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Тузле?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Из Тузле, јер су били избегли у Тузлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: И отишли аутобусима, вратили се у Зворник и када су се вратили тамо у својим кућама, на своја имања, онда су их ту покупили и стрпали у те логоре, значи, између осталог и ти људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те из града?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Људи који су живели у граду?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Који су живели у граду, а били су избегли и вратили су се аутобусима, ја то знам сигурно, јер сам био када су се људи укрцавали и отишли, каже, идемо ми тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте када су одлазили у Тузлу или када су се вратили?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, не, када су из Тузле ишли за Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То је био негде месец јуни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуни?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да. Они су се враћали и каже, идемо ми, нама не значи ништа, нама је битна наша имовина. Ми ћемо потписати лојалност. Ко ће бити председник, то нас не занима, битна нам је наша имовина и они су се вратили. Када су се вратили, тај Неђа Калифорнија, мој полицајац, он им је писао пропуснице куд се ко сме кретати и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, они у јуну долазе у Зворник?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Између осталог, и у јуну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то људи?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја не знам, нисам бројао, да ли је то у пет аутобуса, да ли је у три, да ли у десет, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде смо до сада чули да су у јуну углавном одлазили из Зворника, и Козлучани и ови сви, а ови су сада неки што долазе, Бошњаци?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Бошњаци, Бошњаци су се из Тузле, из Тузле су се враћали, враћали аутобусима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кући?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Кући, јесте да се потпише та лојалност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због имовине?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Због имовине, баш тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу задржали посао Бошњаци?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Како је то било?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, па то је аутоматски било губљење посла, Па, ту није било нормалног живљења, то је у почетку било затворено у кућама, из кућа су их, како која група дође, купи, пљачка, отвара нове логоре, трпа их ту и наставе малтретирања. То је тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви кажете да сте негде, отприлике, крајем априла већ били у Сапни?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то било после пада Куле града 26. априла?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: После, после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у Сапни били?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, није крај априла, ја сам био у мају месецу, мислим да је то можда био и крај маја, можда и крај маја, јер 08. април је био у Зворнику, 24. ја мислим да је Кула пала. После тога пробој према Тузли, према Тузли, ту сам био једно петнаест дана, одморио се мало, скупио ту полицију и вратио се. Мислим, датуме Вам не могу баш поредати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико има од Сапне до Зворника километара?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Па, од Сапне до Зворника има двадесетпет километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били информисани, односно могли сте чак можда и да чујете, није то тако далеко, да су биле неке борбе, значи, у том мају и јуну, у времену када сте Ви били у Сапни?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесу биле, јесу, биле су борбе и раније, доле у месту Засеок, тако ту где се пружало мало отпора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то около Зворника?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, то је около Зворника, то је овамо сеоско подручје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало у дубини тамо?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, у дубини, није то градско подручје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо код Козлука, да ли су биле неке борбе, да Ви знате?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Тамо није било, тамо не верујем да је било. Тамо се није имао ко борити, када су у питању Бошњаци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било ту неких Хрвата, јел ту било уопште неких борби са Хрватима?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, општина Зворника иначе има јако мали број, проценат, хрватског живља, мали, врло мали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било муслиманског живљак пре овог 08. априла?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Општина Зворник је бројала негде преко 80.000 становника. Од тога, 50 и нешто процената Бошњака. Значи већински живаљ је био бошњачки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам познато нешто у том периоду, опет, о деловању територијалне одбране општине Зворник, српске територијалне одбране?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Слушајте, територијална одбрана је била јединствена до неког времена пре избијања сукоба и тада знам да је у режији Југословенске народне армије, од те територијалне одбране, одузето сво наоружање, као да се ускладишти у некакав централни магацин под њихову контролу, да то они чувају. То је тако било. Упоредо, организовале су се те, којекакве, територијалне одбране. Бошњаци су имали своју територијалну одбрану, Срби су имали своју територијалну одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, пред сукоб?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Пред сукоб, јесте. Територијална одбрана је остала на страни Бошњака, која ће касније прерасти у армију Босне и Херцеговине. Територијална одбрана Републике Српске је потпомогнута овим снагама са стране који су дошли, паравојним јединицама, прерасла у Војску Републике Српске. Значи, то је био некакав континуитет тог преласка, прво територијална одбрана, онда војска, армија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па се, значи, та територијална одбрана прикључила војсци?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Уствари, она је прерасла у војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, када се формирала та војска, баш на подручју Зворника, Војска Републике Српске?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не знам датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не знам, али знам од самог почетка да су имали војно наоружање сво и војне униформе. Значи, то је била, фактички војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови из територијалне одбране?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да. Јер их је југословенска војска наоружавала, ја сам мало пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Територијалце?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, територијалце и грађане и грађане, значи, била им је таква тактика, да једноставно, камион дође и у свачију кућу остави наоружање, сандук муниције и када отворите врата, видите то, морате узети и готово. Ко није хтео узети, а мало их је било који нису хтели узети, једноставно нека се нађе у кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте професионални полицајац?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви знате о томе учешћу полиције у борбама? Да ли Вам је познато да су у тим борбама учествовале неке снаге полиције?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Из ког места?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, из Зворника?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, не, ја сам био једини старешина од Бошњака који је остао са полицијом, поред Фадила Мујића, где смо оформили ту станицу и обављали смо, углавном, наставили да обављамо те послове из надлежности полиције, питање грађанских стања, заштите јавног реда и мира, регулисање саобраћаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је уопште познато, на пример, да је српска полиција ангажована у неким борбама у то време, мај, јуни?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесте, јесте, јер смо ми и кроз извештаје ових грађана, долазили до сазнања и ево, дан, данас у исказима долазим до сазнања да су они, ево, Ерић Славко, рецимо, покојни, он је погинуо у Каменици, полицајац је био са припадницима ових Арканових постројби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са припадницима?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Арканових постројби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај полицајац што сте причали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Помоћник командира што је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова четворица, да ли су били у униформама када су ухваћени?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Улемек?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Маскирне униформе су имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте некада видели те људе у новинама, или у медијима или нешто, да ли сте их познали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да Вам кажем нешто, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неке слике?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: После тога сам гледао на телевизији и сада ћу Вам рећи један случај: гледао сам Улемек на телевизији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то овог нашег Легију овде, окривљеног?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Овога што је убио Вашег председника, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наш дежурни што нам је у згради, јел то тај?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја не видим човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, тај што кажете, гледали сте на телевизији, јел то тај о коме Ви причате, или неко други?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Па, јел он овде у затвору? Тај, тај, дабоме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, што је оптужен за премијера?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви тог ухапсили?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Тога, тога сам ја ухапсио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сигурни да је то тај?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Сто-посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде неко друго име се помиње, неки Милан Улемек?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Они су тада имали имена, сви су имали разна имена, ја читам оно што има у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете, Вама се чини да је писало Милорад?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Чини ми се да је Милорад, не чини ми се, него пише тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Писало је тако?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Писало је у тој легитимацији, француска легија странаца, која је била пластифицирана и ушивена овде у маскирну блузу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ту униформу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Њу сам нашао после три сата, четири, јер сам се сво време руководио да је то војна легитимација, да је он војник и размишљао сам да га вратим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да га дате војној полицији?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Војној полицији, његова надлежност и нека се са њима решава. Када сам то нашао, онда сам схватио да то није тај човек, да он има своју другу улогу и упорно инсистирање тог Марка Павловића да се они предају, онда сам ја видео да то нису обични неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови други што су, кажете, исто били у униформама, та два брата, јесте њих још видели касније на неким телевизијама, фотографијама?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нисам, нисам. Њих су ми показивали у Сарајеву, на албуму, тако да нисам имао прилике, чуо сам после да се један обесио у Централном затвору горе, да је тај четврти, мислим да се звао Звездан, не могу са сигурношћу да тврдим, изјавио ми је да је стоматолог по занимању и да је овде у близини, становао је. Када сам са њим обавио разговор, у близини овде Скупштине града у Београду, у тој улици станује, тако ми је он рекао, јер ми је причао, питао сам га, где си у Београду тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да бисте лоцирали, да ли је из Београда?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јер он није знао да ја знам Београд, реци ми тачно, где ти је кућа, стан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја за сада не бих имала више.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: За ова четири заробљена лица, ја не знам можда сте у истрази рекли, нисмо данас чули на претресу, на који начин су они после ослобођени?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: А, да, то нисмо рекли.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: То нисмо чули данас, шта се то десило?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Мислио сам то да кажем, али, они су ослобођени на такав начин, обзиром да је све те преговоре вршио мој колега Мујић Фадил са Марком Павловићем, њих је Фадил покупио буквално и превео их преко бране у Дивичу, преко бране, он је превео њих тамо у Србију, а заузврат, како је мени после Фадил причао, да они њему гарантују, Марко Павловић да му гарантује пролаз кроз Србију, преко Београда за Немачку. Тај је договор између њих постигнут. Ја не могу да тврдим да је тако, јер ја са тим Марком Павловићем нисам разговарао. То ми је Фадил рекао, али је мени Фадил инсистирао константно, дај да Асима видимо са њима шта ћемо, дај прете нам, дај да спасимо људе, ми их морамо предати њима. Ја кажем, полако, стани, видећемо. И онда у том метежу, ја сам рекао, где су, каже, превео их Фадил. Где их је превео, каже, одвео за Србију. Тако је то било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јел Фадил видео Марка Павловића, тог мајора?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: После ми је Фадил причао да је он са Марком разговарао тамо када је прешао и он је њега, сигурно га је видео, тамо када је прешао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Колико су они ту били затворени, ту где сте их Ви привели?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Били су од јутарњих сати, негдеч до поподневних сати, око 16, 17 сати.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: То их је Фадил, без Вашег знања?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Без мог знања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, помињали сте формирање ове полицијске станице у Каракају, па у Козлуку. Јесу то биле етничко чисте српске полицијске станице?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: До 08. априла, нису биле.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: После, мислим на тај период после?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: После 08. априла чисто етнички српске полицијске станице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Пошто сте Ви човек из полиције, да ли имате сазнања, ко је то одлучио да се на тај начин формира чиста српска полиција?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: СДС. СДС је био, како ми је К.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: То када кажете, СДС, ко то из СДС?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Како ми је сведок К рекао, СДС на челу са Браном Грујићем, он је био «велики тата» и што он каже, тако је било, тако ми је сведок К говорио, а и ја сам то сам закључио из свог рада у Зворнику, виђења, посматрања и тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, то, рецимо, за Зворник, помињао СДС. Да ли Вам је сведок К причао да је то било на неком вишем нивоу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, није то причао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Молим?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Није ми то рекао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Него је само рекао да је СДС тако одлучио?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Он каже, Асима, то је «велики тата» наредио, немој око тога да причамо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, из тог периода, мај, јуни, па и април, те 1992. године, какав је био однос војске и полиције?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: До 08. априла, док сам ја био, за тај период могу са сигурношћу да говорим, био је изузетно добар, Југословенске народне армије, ако на њу мислите. Био је један поручник, па после капетан, са којим сам се ја свака два-три дана видео и разговарао и договарао и правили смо заједничке патроле из састава редовне полиције и војне полиције и чували смо те објекте од виталног значаја, надвожњаке, подвожњаке, централе и тако даље. То смо заједнички, ето, због сукоба надлежности, да не дођемо у ситуацију, онда смо рекли, дај да ми седнемо заједно, па један војни полицајац, један цивилни, аутопатрола, идемо радити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, мене интересује после, значи тог периода, после 08. априла, мај, јуни?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: После 08. априла, ја не знам. Тада више нисмо имали могућности ми ни контактирати са Југословенском армијом. Она је у том моменту већ била на.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте имали неких сазнања везано?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, ја нисам никада са њима контактирао, после тога.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: У вези ових паравојних формација, помињалис сте те паравојне формације, да ли сте Ви имали сазнања коме су те паравојне формације припадале? Под чијим су ингеренцијама они били?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Оно што сам ја могао у том моменту да видим и пре 08. априла, видео сам из легитимација, значи, знао сам ко је чија постројба, како да кажем, ко је чија јединица. Значи, из ових легитимација које су биле, видео сам да су Улемек и овај, још један коме се не сећам имена, припадали Аркановим јединицама. Репић и брат су припадали Шешељевим јединицама. Значи, из тих легитимација и из тиз ознака, свако је имао своју ознаку неку на рукаву.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Пошто сте једног момента рекли да је те логоре оформио СДС, када сте то рекли, на шта сте мислили СДС да је оформио логор?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Њихова је стратегија била та, да се град Зворник очисти од бошњачког живља, значи, чисто етнички град Зворник. А шта су могли друго да ураде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јел то мислите на све логоре?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: На све логоре, дабоме.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Који су били у то време?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Одакле Вам та сазнања, јел то закључујете или имате неких конкретних сазнања, да је на неком нивоу или донета некаква одлука или тако даље?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја не знам, не знам, не бих се на то могао изјаснити. Ја знам из живљења, из разговора, из саме атмосфере која је владала у граду, јер сам, колико сам успео од октобра до априла да са тим народом живим да контактирам, а много сам као старешина са њима контактирао, по разним основима, укључивао се у проблематику питања, укључивао се у преговоре око враћања наоружања, укључивао се, убеђивао људе да једни другима омогућавају несметан одлазак у њиву, да раде, да обрађују земљу, једноставно, то сам као старешина, припадник полиције, радио. Кажем, дај, приземљите то, нема, видећемо, посаветоваћемо се, некоме ћемо написати пријаву, некога ћемо привести, али те тензије се не смеју дешавати. Морамо то приземљити, то је уствари суживот који смо желели.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И пошто ми овде у судници имамо тачно одређене људе који су оптужени, реците ми, да ли сте после ових дешавања, да ли бисте могли да се изјасните, нека Ваша сазнања, каква је у свему овоме била улога оптуженог Бране Грујића? По неким Вашим сазнањима.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Слушајте, ја знам да је он био председник СДС. Сама функција га је чинила најодговорнијим човеком и ништа се мимо њега није могло урадити, ништа, апсолутно, у мојој станици се не може нешто урадити, мимо мене да ја не знам, јер сам био најодговорнији. Нисам био најодговорнији, али један међу најодговорнијим. А, замислите, да сам ја најодговорнији, па да би ми тамо неко нешто ради, а да ја за то не знам. Мислим, то је апсурд.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јел то било и фактички тако или само по томе што је?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То не знам. Јел да знам, онда бих морао имати некакву наредбу, некакво решење, али то стварно не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, а реците ми, да ли сте се распитивали касније за тог мајора Павловића, Марка Павловића, јесте ли добили сазнање, ко је то, о коме се то ради, јесте ли чули нешто касније о њему?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да Вам кажем, касније сам чуо много ружног о Марку Павловићу, много ружног. Између осталог, имам једну изјаву од једног човека који је био у логору, кога је лично Марко Павловић саслушавао и рекао ми је да је он негде из околине Новог Сада, да је официр, да је имао чин мајора и рекао како изгледа. Ја тог Марка нисам никада видео и нисам ни желео да га видим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само неколико питања, господине Алићу. Ви сте прилично детаљно причали о томе, шта сте радили тог 08. априла. Ако сам Вас добро схватио, били сте практично све време у полицијској станици и обављали телефонске разговоре са Тузлом, Сарајевом, са овом четворицом људи и тако даље?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Увече сте, ако сам добро схватио, увече сте са полицајцима се извукли из Зворника?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко се борио у Зворнику?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Није се више нико ни борио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нема борби?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Молим?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Али, Ви говорите, кренуло је гранатирање око 10, 11 изјутра, пуца се по граду?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да, то је тачно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли има борби, да ли се неко борио у Зворнику?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ево, сада ћу Вам рећи. Око 10 сати 08. априла почињу да гранатирају град Зворник, пуца хаубица са моста из Каракаја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То сам схватио.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Уствари, ми њима нисмо имали чиме узвратити. Полиција је имала само аутоматско наоружање, само то смо имали, само аутоматске пушке, формацијски, које смо ми дужили. Ако је полиција на њих пуцала, могла је пуцати само из аутоматског наоружања, а после тог повлачења, на њих није више имао ко пуцати, јер су они буквално нас истерали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Питам Вас, зато што остаје мало чудно, остаје мало чудно.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Можда нисам најјаснији.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви са полицајцима, схватио сам не борите, не борите, не можете да пружите помоћ грађанима који зову, болници и тако даље?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Баш тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви сте не борите, «зелених беретки» нема?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нема, какви.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: «Зелених беретки» нема, онда, ко се бори?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да Бог да има, али нема шансе да их има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко пружа отпор у граду, ко се бори?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нико више није ни пружао, они пуцали, они су пуцали и застрашивали су народ.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То је практично без борби заузето?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Сав народ бежи, без борбе, баш тако, јер само пуцање је такав психолошки ефекат стварало, да то народ бежи, да више не зна куда бежи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хајде вратите се мало на она два дана пре тога. Говорили сте, да ли је то било два дана пре тога о оном састанку Алиспахића и ових осталих чланова Кризног штаба са Арканом, горе у хотелу оном «Видиковац» или?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нисам рекао Алиспахић никада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Абдулах Пашић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Абдулах Пашић, председник општине.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Извињавам се. Шта су Вам рекли, ко је све био на том састанку?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: На том састанку, овако, било је доста људи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је било Срба?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је било Срба, изузев Аркана?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, не, на том састанку, у хотелу «Језеро», ја не знам, тамо су.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, то су Вам причали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То су ми причали. Тамо су само били припадници бошњачког народа који су дошли на разговор.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ова тројица, коју сте рекли?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Абдулах Пашић, Алија Капићић и још један или два су били од стране Срба, пардон, од стране Бошњака. Тамо су били Срби. Ја не знам ко је тамо био. Они су нам рекли да их је сачекао Аркан и да их је ишамарао, ставио нож под врат, да им је потурио да они напишу ту то што су они хтели да чују, то су они написали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Чули смо неке приче да су ту били и Грујић и још неки Срби, па је и њих ишамарао?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Вероватно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па, рекох, да Ви нешто о томе не знате?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекли сте да је Сапна далеко од Зворника око двадесетпет километара.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ту негде око двадесет, двадесетпет километара.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где су ту линије раздвајања или на неки начин, да то тако дефинишемо, линија раздвајања српске општине Зворник и слободне територије Зворник, назовимо све то, како год хоћемо?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да Вам кажем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико далеко, рецимо, од Сапне?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Двадесет, неких, двадесетпет километара од Зворника је Сапна То садашње седиште општине Сапна и оно је само било под контролом Срба и оно је само било. Ми смо били горе негде у селу, у селу, баш, буквално, у селу. И ту је била линија, кроз ту саму Сапну, једноставно, тај простор је био празан, нити су га држали ови територијалци Босне и Херцеговине, нити српска војска. То је било празно. Одмах су доле биле линије, испод саме Сапне, значи, да га назовемо Незвучки пут некакав, то је била линија раздвајања и сада, када смо били у ситуацији да ја учествујем у тој некаквој размени, да пошаљем цивила доле или обратно. да му они напишу писмо, ја га упутим, онај са белом марамом, каже, иди доле, ови ћете преузети, они вас зграбе и у ауто и право у Зворник. И онда прочитају писмо, на тај се начин комуницирало. Ви нама пошаљите тога, ми ћемо вама овога, не дирајте и готово.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли Вас добро схватам, и Ви сте учествовали у неким разменама?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Као полицајац, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Као полицајац.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко су ти људи које Ви размењујете?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То су људи, рецимо, који су се затекли у својим кућама, старци и онда их војска доведе и преда их мени, као полицијској станици. И ја кажем, ништа, рекох, ово су цивили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јесу то Срби који живе ту?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У тој Сапни, где сте Ви командир полиције или?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Били су.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Зашто размењивање, да ли они желе да изађу и они?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Па, иду, иду, људи иду, кажу, ми идемо тамо за Србију, више нећемо овде да живимо, овде је рат, овде ништа није сигурно и одоше људи и шта ћу – нека иду.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је било на том подручју под неком Вашом надлежношћу полицијском, да ли је ту било каквих логора, сабирних центара, затвора, било шта за припаднике друге стране, заробљене војнике, не знам ни ја, убачене?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, није, па није било таквих, можда би било, али није их било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Питам Вас да ли је било? Ви сте дуго времена тамо, вршили сте те размене?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Није, сво време сам ту био, није било, одговорно тврдим да није било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Претпостављам да није било ни вршења кривичних дела на њихову штету, па да сте, евентуално, писали кривичне пријаве против тих починилаца?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Писали смо ми, мој задатак је био да спречим пљачкање свих, и српских села и бошњачких села. Једноставно, штитили смо свачију имовину, то је био наш задатак, колико се то могло заштитити. Писали смо пријаве, штитили

смо то колико смо могли, знате. Међутим, када се ту умеша војска, онда наша надлежност престаје и ми се повлачимо. Тако је то ишло.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јесте ли подносили неке пријаве на ту тему?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не. Углавном сам подносио пријаве за силовање, за убијања и тако, а за ово.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, да, рекли сте то, пошто сте сазнавали од људи који су избегли, односно размењени?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Замислите колико је те имовине опљачкано, када би се то описало, то судови не могу да расчисте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је био командир полиције док сте то функционисе, што би рекли, до 08. априла, ко је био командир станице полиције, или шта је то већ било, у Козлуку?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Био је један мој полицајац Србин, сада имена му се не могу сетити. Међутим, мислим да смо њега одмах сменили, нова структура је дошла. После 08. априла мењају они људе, постављају одане, проверене, активисте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико је било, Козлук је било велико место?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесте, јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Претпостављам да је тамо и станица полиције била бројнија?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Углавном су биле полицијске станице све уједначене, имале су око педесет, шездесет људи са резервним саставом, нису ни толико.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћемо паузу или тужилац има питања?

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се прекида ради одмора и биће настављен у 11 часова и 50 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, питање ће Вам поставити тужилац.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави, након одмора.

НАСТАВАК ИСПИТИВАЊА СВЕДОКА АЛИЋ АСИМА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сведок је говорио о копији пријава које је доставио Кантоналном тужилаштву. Када и где их је пронашао?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Копије кривичних пријава које сам ја писао, још са једним колегом, писане су 1992. године у полицијској станици Сапна. Предате су Окружном војном тужилаштву у Тузли, значи поседује их и Окружно војно тужилаштво Тузла и поседује полицијска станица Сапна у својој архиви.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте, пошто сте, кажете, пре три дана, тако сам разумео, доставили Кантоналном тужилаштву у Тузли, копије тих пријава, где сте их сада нашли?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Узео сам из архиве полицијске станице Сапна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Обзиром да сте се на питање већа изјашњавали о етничком саставу полицијских станица које су контролисали Срби? Због објективности, молио бих Вас да се изјасните о етничком саставу полицијских станица, којима сте Ви командовали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Искључиво бошњачки састав, Бошњака.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала лепо, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је сведок да је дељено оружје, да је војска делила оружје припадницима резервног састава, грађанима и тако даље. Да ли је он као полицајац, да ли је поднео кривичну пријаву за незаконито држање оружја, неовлашћено, јер нису имали дозволу и ако су имали дозволу, нека каже да ли су имали дозволу ти људи који су узимали оружје? Ако нису имали дозволе, да ли је поднета било која кривична пријава против тог грађанина, тог резервисте који је имао оружје?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је вратио оружје и да није, је ли тако?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта је рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је већ, одговорио је да је враћао, да је морао да враћа.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Одузето оружје смо морали вратити грађанима.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро то, али, да је поднео коју кривичну пријаву?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нисмо, нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, није.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Тај 08. април, било је ту доста говора између чланова већа, интересује ме, да ли је било хапшења, да ли је било мртвих по улицама тог дана, да ли је било исељених људи, да ли се принудно исељавају људи из кућа, из станова?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: 08. април је био почетак свих тих белаја, да кажем, у општини Зворник.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је њему лично познато, ово што сам питао?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Од јутарњих сати, значи, око 10 па надаље је кренуло гранатирање града Зворника, средишног језгра града Зворника. Од тада је масовно

народ кренуо у колонама, то су биле колоне народа који је излазио, који је још могао да бежи. Бежао је народ према Тузли, према Липљу, према тим местима, да се склони.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било мртвих на улицама?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Тај дан није, јер нису, још, фактички, пешадија није била ушла, само су гранате тукле и доктор Јелкић је мене звао из болнице и рекао ми овако: господине Асима, дајте, видите шта можете да урадите, ево овог момента ми изнад горње стране болнице улазе Аркановци у болницу, малтретирају ми болеснике, скупили су лекаре и особље у једну просторију, заштитите ме. Ја кажем, ја не знам како да заштитим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам схватила да сте Ви 08. априла били у станици и саслушавали ове људе цео дан?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били по улицама тог дана када је било гранатирање, да ли сте излазили из станице?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Тог дана, око 16, 17, 18 сати ми смо напустили и станицу и град.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је напустио, тог поподнева, није ни био више у граду.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли му је познато, да ли је поред Аркановаца, било неких других војних формација које су упале у Зворник? Рекао је да су Аркановци упали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 08. априла, јел било још неких, да Ви знате?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Припадници Шешелјеви, радикали и од тих су двојица били у станици заробљени.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Помињали сте ЈНА у контексту Зворника. Да ли је био гарнизон ЈНА у Зворнику, тада, 08. априла? Да ли је постојала војска?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесте, јесте, постојала је, читав оклопни батаљон је био смештен, лоциран у Челопеку код Дома, који се иселио из Јастребарског.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је испричао.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Из Јастребарског и ту је била.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Каже да овај Павловић тражи, врло строго, ултимативно тражи да се пуне ова четворица. Да ли он контактира сведока К поводом тог захтева?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја, мислите на мене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја нисам контактирао сведока К. Ја сам контактирао, контактирао сам, рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овог Ерић Славка?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ерић Славка. А он је контактирао овамо овога и ја сам хтео још једну ствар да кажем. Сведок К ништа ни мање није одговоран од овога господина Грујића. Овај је био «велики тата», а ништа мање није био ни овај. Овај је био мало «мањи тата», али чуди ме откуд он као заштићени сведок овде, када треба делити одговорност малтене комплетну са овим човеком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац пише оптужницу, суд одговара на оптужницу, а докази су ти који опредељују.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: У реду.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Каже, у јуну, јулу 1992. године позвани су сви Бошњаци, су позвани да се врате и потпишу лојалност у Зворник. Ко их је позвао?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Путем локалног радија у Тузли.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али, ко, ко преко радија? Да ли се неко потписује, да ли неко каже, има ли нека институција, не каже сам радио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у име некога то речено?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја верујем да је то неко био од ових из тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви лично чули то обавештење?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажу, ко то позива?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја сам чуо, обавештење на Радио Тузли, обавештавају се грађани Зворника да је организован превоз испред спортског центра Тузла, аутобусима да се врате у Зворник, ради пописивања своје имовине, потписивања лојалности, и у том случају им се гарантује, ето тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко стоји иза тог обавештења? Неки орган или појединац, да ли Ви знате?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, могао бих само да нагађам, али нисам ту да нагађам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли он зна, колико је било логора у то време, априлу, он је био у Сапни, у то време док је био тамо, на подручју општине Зворник, колико је било логора за Муслимане?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је набројао, колега, нешто друго а да нисте рекли? Помињали сте затворе. Да ли има неки који нисте поменули?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рецимо, добро, нема везе, ја ћу да питам, да ли зна, да ли у Школском центру у Каракају, Техничком школском центру?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, био је ту логор.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је био ту неки сабирни центар?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесте, логор је ту био.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли зна за неку ситуацију да су на подручју општине Зворник раздвајана деца и жене од мушкараца, да су мушкарци негде експедовани?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесте, знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Који је то случај?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: У логору Стандард су одвајани.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У ком логору?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: У Стандарду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Каракају.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: У Каракају, ту су одвајане жене и деца, на једну страну, а мушкарци су одвојени на другу страну и ту су извођени у току дана, вођени су да раде, да раде и да пљачкају бошњачке куће и да тај плен враћају у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су та Ваша посредна сазнања од сведока?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то су све посредна сазнања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Констатује се да од почетка наставка претреса, пуномоћник оштећених, Наташа Кандић није присутна.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Господине Алићу, молим Вас, кажите нам, шта Ви сада радите, на којим пословима Ви сада радите?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Сада сам начелник оперативног центра у полицијској управи Тузла.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: На којим пословима радите?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Инспектор.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Можете ли нам ближе рећи, на којим пословима, за општи криминалитет, за ратни злочин?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Пазите, рекао сам Вам, начелник оперативног центра, и словом и бројем.

Констатује се да је приступила пуномоћник оштећених Наташа Кандић.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Молим?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Суд диктора.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Разумем.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Кажите нам, помињете неке пријаве које сте писали 1992. године. Откуд то да Ви сада, тринаест година касније те пријаве подносите, дајете их поново, како, зашто, како је до тога дошло?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Сада ћу Вам одговорити на то питање. Сада је у Кантоналном тужилаштву се покренуло неке истраге, ради се тамо. Између осталог, обрађују се ови логори, то Кантонално тужилаштво у Тузли ради логоре и ја као припадник службе полиције који знам сијасет тих ствари, позван сам да дам своје мишљење, своју документацију, расположиве информације. И ја сам то учинио.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Шта сте још дали? Да ли Вас је неко саслушавао, испитивао, јесте у својству сведока у том поступку, у тим поступцима, како, објасните нам, каква је Ваша улога у свему томе?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Слушајте, ја сам давао и више изјава хашким истражитељима. Давао сам изјаву у Државном тужилаштву у Сарајеву, давао сам изјаву у Кантоналном тужилаштву и дајем је сада овде, пред Вама.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Када сте Ви давали те изјаве тим хашким истражитељима?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: У више наврата.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ми немамо, колико ја знам.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: У више наврата сам давао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Када, временски, када?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Прошле године једном, две претпрошле и тако даље.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја само констатујем да та чињеница може да буде за нас проблем, јер не знамо шта је говорио у тим бројним, ранијим исказима, како

би могли да поредимо, за разлику од ових сведока, за које имамо и једну и другу и трећу, тако да је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам није достављено.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Па, знам, али могли би да покушамо то да доставимо, ако дозволите, мислим да је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А везано за шта сте давали изјаве хашким истражитељима?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Везано за ову четворицу људи заробљених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није предмет ове оптужбе, мислим са овим делима која се конкретно стављају на терет, радњама.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да, добро, у ширем контексту јесте, али ако је то, онда то непосредно и није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте давали неке изјаве, везано за ове логоре и то?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли Вас је питао неко тамо?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Није.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Од хашких истражитеља?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сведок има непосредна сазнања.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесте Ви понудили њима неке информације о логорима?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нисам, ја сам само одговарао на постављена питања.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, али овде на многа питања која нису постављена, Ви желите да допуните, да додате, да нешто још разјасните. Зашто то тамо нисте чинили?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да су желели да ме питају ја би им то објаснио.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли су Вас питали нешто о овде оптуженима, Грујићу, Поповићу, односно Павловићу о осталима?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесу.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Шта сте тамо рекли?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ту немамо тај записник.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Па, у томе и јесте проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете конкретно питање?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Па, интересује ме, желео бих, то наравно сада не могу да поредим, шта је тамо рекао о овим људима који су овде у оптужници у односу на оно што је данас рекао овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немамо те изјаве.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Очигледно је одговорио њима, тако да сматрам да је то недостатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми те изјаве немамо, нисмо имали сазнања.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ко је припремао, онда, добро, то је сада други проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо добили, Тужилац је добио доказе када је предмет трансферисан.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Надам се да ће нам доставити и то, ако већ за једну групу сведока доставља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не верујем да Тужилац има изјаве овог сведока, дате хашким истражитељима, доставио би сигурно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја мислим да су достављене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истражитеља? Не, само имамо ово, немамо друге у предмету.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Имамо само изјаву ову из априла прошле године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, давао је, каже сведок сам, да је давао изјаву. Ми нисмо добили, нећемо сада да разматрамо нешто што нисмо добили.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Колега каже да је требало да их он можда има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нека провери онда, не можемо сада овако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Све што има Тужилаштво, то је предато суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми немамо ни једну изјаву, ја знам.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: То хендикепира онда ефикасност нашег рада, добро, идемо како идемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говоримо конкретно о овом сведоку, колега, нећемо сада да ширимо причу.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, ја ћу да наставим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, Ви конкретно питање.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Дакле, шта сте Ви тамо говорили, шта су Вас они питали о Грујићу и шта сте Ви говорили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, дозволите да ја водим поступак, молим Вас.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мислим да није у реду овако питати, шта је рекао тамо о Грујићу, ја то не знам да постоји у поступку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ја сам замолила да питање буде конкретно, везано, за шта.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Шта је рекао о улози Бранка Грујића у догађајима, мај, јуни?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли рекли нешто другачије данас, па да сте данас прећугали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не желим на ово питање да одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо сада да предочавамо, колега, ако будемо добили, ако будемо добили.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нећу на то да одговарам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако будемо добили такав исказ и ако буде било потребе везано за предмет, ми ћемо да зовемо.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ако овај суд сматра да је неважно шта је сведок рекао у једној изјави, у односу на оно што је рекао данас овде, ако је то Ваше становиште, ја могу само да се са тим сложим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, немамо ми то, немамо са чиме да упоређујемо, како ћемо сада да питамо.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Зато ја питам, па ћемо онда када добијемо то, моћи да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позваћемо сведока, уколико буде неке разлике и уколико те разлике буду битне за овај поступак.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Зашто се мени не дозвољава да га питам, шта је рекао о улози Бранка Грујића у мају, јуну 1992. године хашким истражитељима? Ја не видим шта је ту спорно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, не можемо сада да имамо.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Па, нека он каже шта има, па ћемо ми да видимо једног дана. Добро, ако ми не дозвољавате, ја идем даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите реакцију, ја нисам рекла да не дозвољавам. Видите његову реакцију.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Мислим да је реакција непримерена, то је моје мишљење. Сведок је ту да одговара на сва питања о којима нешто зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га питала, има ли разлика између онога што је данас говорио, неких конкретних?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Он је одбио да одговори на то питање, колико ја памтим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок није морао ни да дође.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате, већ, ја не знам на шта да га питам, када немам ту изјаву.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Зар та чињеница што он не мора да дође, њега амнестира од обавезе да одговори на питања која су легитимна, која му се постављају. Ја заиста мислим да то није примерено, а ако се тако ради, онда ћемо тако да радимо, али то није адекватан рад, по мом скромном мишљењу. Али, добро, дакле, одбија да одговори шта је рекао хашким истражитељима о Грујићу. Идемо даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли разлог конкретан? Ја сам Вас упозорила на почетку, да можете да одбијете одговор на поједина питања, уколико сматрате да бисте се изложили кривичном гоњењу, тешкој срамоти или знатној материјалној штети.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Тај исказ је дат хашким истражитељима. То сам тамо дао и тамо ако буде требало, ја ћу га потврдити. То нема везе са овим овде, не желим на ово питање да одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, зато што ми можемо да користимо изјаве дате пред истражитељима, а ми ту Вашу изјаву немамо.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нека Вам хашки истражитељи доставе ту изјаву, ја ћу или потврдити, или демантовати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Уколико буде изјава стигла, кажите.

НАТАША КАНДИЋ: Господин Алић није хашки сведок, није сведочио у предмету Милошевић, ни у једном другом предмету. Зато нема његове изјаве. Хиљаде и хиљаде људи су разговарали са хашким истражитељима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите, шта подразумевате под хашки сведок? Сведок коме је узета изјава од хашких истражитеља?

НАТАША КАНДИЋ: Он није сведочио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јесте, пред истражитељима, али не у неком предмету.

НАТАША КАНДИЋ: Није пред судом сведочио.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нисам пред судом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови наши сведоци исто нису пред судом, него само пред истражитељима.

НАТАША КАНДИЋ: Сведок К је сведочио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али ови други, велики број сведока нису пред судом сведочили.

НАТАША КАНДИЋ: Све што имамо у документацији, то јесу хашки сведоци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то су изјаве узете од истражитеља, али ти сведоци.

НАТАША КАНДИЋ: Сви су, молим Вас, све изјаве које имамо су сведоци који су сведочили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо да полемишемо, изволите колега.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Само бих прокоментарисао. Два дана, претходна два дана смо радили са сведоцима који су, управо, у овој ситуацији у којој је и овај сведок, тако да то не треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису били на претресу.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Нису били у Хагу, али давали су хашким истражитељима изјаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису били на претресима, већина није била.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али, суд је имао ту изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ову немаму, шта ћемо сада.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Овде је проблем управо то што немамо, ако, ајте, идемо даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви ћете предложити да прибавимо, ако суд буде нашао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Предлажем већ сада, да не би то касније, ево предлажем, ако дозвољавате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Боље да оставимо за крај, да завршимо са испитивањем.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. То значи, не можемо да утврдимо шта сте Ви говорили у Хагу, шта сте говорили раније. Шта сте, на којим сте пословима Ви у Београду радили, пре одласка?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Инспектор сам био, командир вода у бригади милиције.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Зашто сте отишли из Београда?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Вратио сам се кући, тамо ми је породица. Мањи су ми трошкови живота и скратио сам путовање, био сам одвојен од своје породице.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Али једанаест година сте живели и радили у Београду, а онда, напрасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, какве то везе има са предметом, зашто је отишао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Велике везе има. Ако хоћете, ја могу и да објасним, битно је за контекст, зашто он одлази у Зворник, у ком својству, ко га зове, како се он одједанпут налази у Зворнику, зашто одлази у Зворник, а не у Калесију, која је његова матична општина. Све су то битна питања да би могли да установимо, зашто тај човек одлази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте добили посао у Зворнику, како сте се преместили?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ево како сам добио, сада ћу да појасним, господине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да сте путовали стално кући, а радили у Београду?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да. И да бих избегао одвојеност од породице, да би скратио своја малтретирања, трошкове, ја сам давних дана поднео захтев за прелазак, међутим, нисам добио. Није било упражњеног места у Босни и Херцеговини, одговарајућег и мени који сам ја желео. Тражио сам прво да пређем или Сарајево или Тузла. По систематизацији, није било таквог места које се мени могло дати и онда су ми рекли, изволите у Сарајево, изволите у Зворник. Узмите или оставите. И ја сам прихватио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала, даље идемо.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, то је спорно, али нећемо сада да се задржавамо. Јесте Ви били члан неке политичке странке?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Нисте? Знате ли, како је била организована власт у Зворнику? Ко је вршио власт у Зворнику, у периоду 1991., 1992. година до ових априлских догађаја?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не знам, то мене и не занима.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Не знате ко је вршио власт?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Није ме ни занимало. Ја сам вршио свој посао, ја сам професионалац у овој служби и радио сам оно што ми је Законом о унутрашњим пословима прописано и Законом о кривичном поступку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако не знате, реците, не знам.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли знате, које су странке победиле на општинском нивоу у Зворнику на првим вишестраначким изборима?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Немојте ме око странака питати. Победила је СДС странка. Ја нисам био припадник ни једне политичке странке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, немојте, изволите даље.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Молим да на то питање одговори, одбија да одговори, такође, ако сам ја разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је, победила је СДС странка, идемо даље.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: СДС је победила?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: СДА је победила већинска странка, друга по реду је СДС. СДС је окупљао живаљ српске националности, а СДА бошњачке националности.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Ко је био председник општине, да ли то знате?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Знам.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ко?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Абдулах Пашић.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Које странке су њега изабрале на место председника општине?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: СДА уз сагласност СДС.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Хвала. Ко је био председник Извршног одбора у Зворнику?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не желим да говорим о томе.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Не желите? Ко је био начелник полиције и како је тај човек именован на место начелника полиције?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Мустафић Осман је био изабран, био је начелник полицијске управе.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Како је он изабран на место начелника полиције?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Слушајте, ја нисам министар, нити сам постављао људе, нити сам смењивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците, да ли знате?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не знам.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Сведок зна како је сведок К именован, постављен, како су други постављени, а одбија да каже, како је начелник постављен.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ево појашњења, господине.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Појасните.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Начелник је активан полицајац био двадесет година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осман Мустафић?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Значи, када је он заснивао радни однос, тада није било ни партија ни странака, значи, ишао је у редовну средњу полицијску школу, завршио школу, напредовао у служби и постао начелник. Сведок К је радио у болници као медицински техничар, после је завршио факултет и дошао у полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, то смо чули.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли сведок зна, како се именују у полицији, у организацији у којој ради, како су у то време именоване одговорне старешине, како је именован начелник, како је именован командир полицијске станице? Да ли он то зна, као неко ко је живот провео у полицији, а и даље је у полицији? Да ли зна за ово време 1991. година, како је то у Зворнику учињено?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: До 1990. године није тако било, а од 1990. године су постављале странке своје кадрове.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Која странка је поставила начелника?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: СДА.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Како је то технички, да ли Вам је познато постојање кадровске комисије општинске која даје сагласност за избор начелника?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не знам то.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Не знате?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ко поставља начелника?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Начелник центра служби безбедности.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ко га поставља?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Начелник центра служби безбедности на предлог странке.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: На предлог странке, ко га бира, на предлог странке неком органу, који орган и како га тај орган бира?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То не знам, то ми стварно није познато.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Не знате како се поставља начелник полиције?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ево, сада Вам кажем. На предлог странке, поставља га начелник центра служби безбедности. Каква је то техника, договор, немојте ме то питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То тамо, у Бијељини?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Молим'

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Бијељини за Зворник или?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, не, Центар служби безбедности је у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Тузли?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: А и Бијељина, и Зворник, и Братунац, сви су потпадали под надлежност Центра служби безбедности у Тузли. Имали су сви заједничког шефа.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Да ли Вам је познато да постоји општинска, кадровска комисија која даје сагласност за избор на место начелника?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Стварно не знам.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Не знате? Да ли знате, како је постављен, онда, како је постављен командир полицијске станице?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Исто на предлог СДС, начелник Центра му донео решење о именовању.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Дакле, начелник је постављен на предлог СДА, а командир станице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, објаснио је, командира даје бошњачка популација, помоћника, начелника и командира, једно је Боњак, једно Србин.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја сам задовољан што Ви то тако разумете, на такав начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на који Ви разумете?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја на исти тај начин, управо, не кажем са примесом цинизма, кажем озбиљно, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је то тако објаснио.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Наравно, наравно. Ко је Вас поставио на то место на ком сте били?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Министар унутрашњих послова, јер то место није реизборно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помоћник командира?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Није реизборно место.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ко је тада био министар?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Био је министар, да ли Мустафић Алија.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: И на чији предлог је он Вас поставио на то место?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Није ту било предлога, то је био писмени захтев, упражњено радно место по систематизацији, јер сам ја тражио Сарајево или Тузлу. И онда су имали систематизацију, каже, има упражњено место помоћника у Зворнику. Изволите, хоћете прихватити или нећете. Ја кажем, хоћу.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Чекајте, значи, Ви кажете, Ви сте сами захтевали место у Зворнику, па су Вас ту поставили?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, нисам. Захтевао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је колега.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Мени није јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте онда слушали.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Тузлу сам тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И рекли су му да је ово упражњено и прихватио је.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Значи, нико са општинског нивоа, ни СДА, ни СДС није имао никаквог уплива на то, да ли ћетеч Ви бити постављени на место помоћника командира полицијске станице?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не верујем, јер мене у Зворнику тада нико није знао. Ја нисам Зворничанин и не верујем да је ико питао, јер то место није реизборно.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Рекли сте нам да је сведок К, то сте рекли данас овде, рекли у истрази, да је сведок К, без икаквих консултација у току ноћи отишао из полицијске станице у Зворнику, тако сте рекли?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Такође сте нам рекли, да више Ви нисте никакав контакт имали'

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Како онда Ви знате како је до тог раздвајања дошло, по чијој наредби је до тог раздвајања дошло, ко је то Вама рекао?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: О томе се причало увелико. Сведок К је извршио смотру полиције у Челопеку, пре месец дана и ја сам га питао: господине, сведок К, каква је то смотра коју Ви извршите, а не зна за њу.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: То смо чули, него ја Вас питам, то није спорно, него, ја Вас питам, како сте Ви знали, по чијој наредби, овде сте се о томе изјашњавали, како сте Ви знали, ко је издао наредбу да се полицијске станице раздвоје на српску и бошњачку? Одакле Вама та информација или је то само једна од Ваших претпоставки да је неко ту наредбу могао да изда?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Уопште није претпоставка.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Па, добро, како знате, објасните нам.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Сведок К је био јак по функцији у СДС, јак, врло јак. У хијерархији, један од јачих људи и суделовао је у тим договарањима и разговарањима и добијао је инструкције и морао је тако урадити и тако је човек радио.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја Вас питам, како Ви то знате? Како Ви знате, ко је издао наредбу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја писану наредбу нисам никакву видео.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Нисте видели писану наредбу? Да ли Ви знате, да је у сваку полицијску станицу, као и у ову, дошла службена депеша помоћника министра унутрашњих послова Републике Босне и Херцеговине? Да ли знате нешто о томе?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Знам.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Шта у тој депеши, када је та депеша достављена и шта у депеши стоји и ко је одаслао ту депешу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: У тој депеши је писало, тада је био помоћник министра Момо Мандић, Момчило Мандић, писало је да све вредне ствари које имамо ми заплењене у полицијским станицама, оружје, злато, накит, девизе одузете и све оно што једна полицијска станица држи похрањено у својим сефовима, све да се то дистрибуира у Сарајево, што смо ми и учинили, а то је дошло све њему.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја Вас не питам то. Ја Вас питам, да ли сте Ви у тој депеши прочитали ово што Вам ја сада кажем: да се полицијска станица раздвоје на српски и бошњачки део, да ли сто стоји у депеши помоћника министра Моме Мандића, помоћника министра унутрашњих послова Републике Босне и Херцеговине?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја ту депешу нисам видео.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Нисте? А видели сте ту депешу о том злату и тако даље?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То јесам, јесам као старешина морао неке ствари да одрадим.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, да ли сте Ви имали уопште приступ депешама и другим налозима, наредбама, инструкцијама које долазе из Министарства у Сарајево?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: На колегијуму се о томе расправљало и начелник је сигнализирао, сигнирао пошту, што је требало из ресора полиције, долазило је сведоку К и мени, што је из криминалитета ишло је на другу линију и тако редом.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: И никада нисте чули, значи, за ову наредбу о раздвајању станица Моме Мандића?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нисам.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Кажите нам само, то раздвајање, до њега је дошло, кажете, 06. априла, највероватније, је ли тако?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: 06. априла, немојте ме држати.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, помињали сте како остаје станица у Козлуку и тако даље и тако даље у том периоду, између 06. и 08., то су укупно та два дана, ако ја добро разумем. Значи, 07. и 08. април. Кажите нам, молим Вас, када Ви упућујете ту патролу према Козлуку о којој сте нам данас овде причали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: 06. и 07., ја сам рачунао да ћемо ми наставити некакав континуитет у обављању службе, тако сам размишљао. Међутим, није се испоставило оно што сам ја мислио.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Покушајте да одговорите на моје питање, када сте упутили ту патролу према Козлуку?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: 06.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: 06.? И колико сте тих патрола упутили?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Две патроле су упутили и ја сам трећом ишао са господином Ерић Славком, али сам прешао на србијанску страну, па сам отишао њом и вратио се на Шепачки мост, прешао до Пилице и разговарао са људима. И поново се вратио истом страном, јер нисам могао проћи од барикаде која је била у Каракају.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Кажите нам само ово, значи, када се те барикаде успостављају?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Одмах после преласка полиције горе.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. И Ви сте нам данас овде рекли, да су те барикаде успостављене, нигде се није могло, да ли сте нам тако данас овде говорили?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесте.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Што сте слали те људе, када се знали да се не може?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Морао сам да видим ко је на барикадама, да ли је то регуларна војска Југословенске армије, да ли су припадници ових, да ли је полиција, хтео сам то да видим.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Покушајте да ми одговорите на питање. Значи, знате да Ви не можете нигде, тако сте бар рекли.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесте.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Зашто шаљете, како ти људи, уопште, одлазе и пролазе до тамо, када се не може? Ето, Ви помоћник командира, па нигде не можете?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: До тог момента није било пуцања, нити убијања. После отворених паљби, тада више није нико ни са ким контактирао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Паљба се отвара 08., како сте Ви то овде објаснили.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја Вас питам за дан пре тога?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја сам Вам рекао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Нисте ми рекли. Значи, Ви не можете нигде, Ви спавате код рођака, пријатеља, нечије пунице, како сте рекли.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја не могу редовно да одем кући, да седнем у ауто и да одем кући, то не могу. А могао сам да одем преко шуме, како су сви ишли.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Не питам Вас ја то. Ја Вас питам, како Ви, не може се нигде, а Ви шаљете патролу? То ми само објасните, ако можете, а ако не можете, идемо даље.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ево, могу, сада Вам објашњавам. Послао сам патролу да видим докле ће стићи и да ме известе шта се горе дешава. Они се враћају без пушака и уз малтретирање, псовке и вређања, каже, још једанпут балије, ако се појавите, нема више главе. Људи се врате и кажем, више нећете ићи горе.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро и како Ви сада знате, где је тај Ерић био, где сте Ви нашли Ерића? То нам нисте рекли у главном испитивању. Где је тај Ерић, где сте Ви њега нашли?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нисам га ја ни тражио. Он је се мени јавио из Каракаја, из полицијске станице. Он је назвао мене и питао ме, тражио ме, тражио ми неке ствари да му завршим.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Он је Вас звао, значи'

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесте.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Колико се ја сећам, Ви сте и у истрази, а и јутрос овде рекли другачије.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Звао је он мене, па сам ја онда звао ја њега.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Рекли сте да сте Ви њега?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Па смо се звали у току дана, питали, договарали, Славко пусти то, реши то. То је тако текло.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Не, не, само полако. Сада сте први пут рекли да је он Вас звао?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесте, он је мене назвао први. Па сам онда ја звао њега, па он мене, па смо се зивкали, договарали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То у току тог дана, што сте објашњавали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Само тренутак један. Значи, Ви сте тог дана, тог 07. сте Ви са Ерићем разговарали више пута? Јесте тако рекли?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: 06. и 07., 06. сигурно, а 07.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: А како то да сте разговарали, од колико полицајаца, како баш са тим Ерићем који је покојни, само сте са њим разговарали, има још неко са ким сте разговарали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Он је био помоћник командира као и ја.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: И нисте покушали никог другог да добијете, него само њега?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Он ми се углавном јављао. Када год сам звао некога или сведока К или другог Маринка Василића, који је иначе био мој колега, помоћник, кажу, Славко је ту, дај ми Славка да са њим разговарам.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли сте Василића пробали да добијете?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Молим?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли сте Василића пробали да добијете?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесам.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: И?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нисам га добио.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли Ви знате, на те Ваше упите које сте Ви давали, које сте Ви давали Ерићу, да ли Ви знате, са ким је Ерић о томе разговарао?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Рекао ми.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли Ви знате, са ким је он разговарао?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Знам шта ми је он рекао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли Ви имате неко непосредно сазнање о томе? Да ли знате, да ли је он уопште звао Грујића?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не знам, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Примедба, Ваша су питања до те мере уопштена, сведока више малтретирају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покушавам да утврдим контекст колега, али, видим да.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Није јасан контекст мојих питања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања су преширока и заиста немају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли он има непосредна сазнања са ким је Ерић разговарао, а они су пре тога, сведок је изјавио, да су били на потпуно различитим местима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Телефоном су причали.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја желим само да ми он каже да то не зна, као што не може да зна, ако можда и зна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Могуће је да зна да су била два Алић Асима, један са главом у Зворнику, а други на месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете, колега, мало да се приближите оптужници?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Максимално се приближавам, овај човек и не зна оптужницу, практично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда немојте, да би доказали да не зна?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Па, зато што је доведен и позван овде као сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што не значи да треба да га питамо нешто ван оптужнице.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Треба, зато што се изјашњава на неке околности које у ширем контексту могу да буду од значаја за одговорност мог клијента.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја до сада не видим ово конкретно шта може да буде за оптужницу.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Значи, ја га питам, да ли он зна да је Ерић разговарао са било ким о том проблему који је он, наводно, њему изнео, ето то је моје питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, или не знате?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Знам, јер ми је Ерић Славко рекао да је разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Са Грујић Бранком.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли Вам је рекао, шта је разговарао, када је разговарао?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Рекао ми је тада када сам ја замолио Славка, дај Славко, врати то наоружање полицији којој припада. Он каже, не могу сада Асима, сачекај, назови ме за пола сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте рекли. Има ли нешто ново што нисте рекли, везано за ово? Идемо даље питање, колега.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Реците ми, а зашто би он звао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На моје питање је одговорио.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, хвала. Да ли сте Ви присуствовали било ком састанку где је био Грујић?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесте Ви некада чули Грујића да нешто говори, објашњава, изјашњава се на неке околности?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Нисте? Кажите нам, тај Кризни штаб који сте помињали, муслимански, бошњачки, како год, Кризни штаб, јел био неки Србин у том Кризном штабу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Није.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Зашто је тај Кризни штаб био једнонационални?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нисам га ја ни оформио, нити сам га ја сазвао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јел био легалан тај Кризни штаб?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја Вама рекох, мало пре сам говорио, нисам га сазвао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ви као полицајац, који је у опису својих послова.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: На таква питања не могу одговарати.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Не знате, да ли је тај Кризни штаб био легалан? Јел не знате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел оцену тражите, закључак, шта?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оцену, да ли можете да оцените то?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да оцените да ли је био легалан?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Легалан сигурно да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Хвала.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Док седи у њему начелник општине, легалан је.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Шта сведок непосредно зна, он шта зна о томе, ко је звао Аркановце, ове, оне, шта он о томе непосредно зна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изјашњавао се, од сведока К да је сазнао. Имате ли нешто ново да нам одговорите на ово питање, а да нисте рекли?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Немам, немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Кажите нам, те барикаде у Зворнику, ко је био на тим барикадама?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Паравојне формације.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Молим?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Паравојне формације.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ко је био на тим барикадама, рецимо, на коју су доспели Легија и ови, ко је био на тим барикадама?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: На тој барикади су били Бошњаци, јер је то фактички било у центру Зворника.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Ко је наредио да се постави та барикада ту, на којој су били Бошњаци?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То нико није наређивао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Па, како се та барикада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је то био народ бошњачки, грађани.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То је контра мера, чим се на једној страни постави барикада, контра мера је на другој.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Значи, ни по чијој наредби та барикада ту није стављена? Јесу ти људи били наоружани?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Молим!

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесу ти људи на тој барикади били наоружани?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја нисам био на тој барикади, не знам.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Не знате да ли су били наоружани?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не знам, а верујем да не би ишли голоруки на барикаде.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Помињали сте у истрази неког Зекића сте помињали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицајац Бора Зекић?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Бора Зекић, јесте.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Кажите нам, молим Вас, што сте Ви тог човека послали на одмор?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Молим?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Што сте Ви тог човека послали на одмор?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Сада ћу Вам ја рећи због чега. Боро Зекић је један једини од полицајаца српске националности, ујутру дошао редовно на посао и питао ме: шефе, шта се ово дешава? Рекох, не знам, Боро, седи да попијемо кафу, па да се договоримо. И ја кажем овако: сведок К са осталом свом полицијом је у току ноћи прешао у Каракај горе, оформљене су нове полицијске снаге српске и изволи, или ћеш остати овде или ћеш ићи горе. Каже он, ја горе, Асима, нећу. И ја кажем, онда кажем, Боро, иди кући на одмор, иди, зашто? Зато што си једини остао међу Бошњацима и да не би довео човека у незгодну ситуацију, да га не бих изложио некаквим непредвиђеним тамо околностима, које су се могле десити, то је след ствари, иди Боро кући и одмарај.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Значи, Ви сте јединог Србина послали на одмор који је био у полицијској станици?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: И постали једнонационална полицијска станица, такође?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Тако је испало.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Само тренутак један. Немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио господина Алића да нам појасни мало детаљније од тога априла 1991. до 1995. године или 1996. године, које је он све функције и где обављао? Које је он функције и где све обављао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од априла?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: 1991. па до 1995. године, 1996.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До 1995. године?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, то нећемо дозволити питање, молим Вас, да се заиста сконцентришемо, ми овако можемо да судимо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто нећете дозволити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До 1995. године? Колега, оптужница је три месеца.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Знам ја када је оптужница. Ви сте дозволили питање и шта ради сада и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада шта ради, па, нећемо сада целу његову пословну биографију.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја питам само да видимо, шта је све радио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је све радио?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је то толико спорно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, заиста ширимо непотребно, сведок који чак нема ни непосредна сазнања.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Можда има сазнања где је био 1995., а то ће све негирати ово што данас прича. Да ли Вам то треба откривати? Можда имам сведоке управо за неке друге околности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не схватам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта не схватате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведоке који ће негирати ово што он данас говори, где је био 1995. године?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта је све радио, од 1991. до 1995. године, јел то спорно, како је напредовао у служби и тако даље и тако даље. Знам ја шта је предмет оптужнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја уопште не видим разлог овога. Јел имате неку тајну, где сте били 1995. године, па да можда бранилац?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Одговорићу господину, није спорно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја не видим шта је ту спорно.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: До 08. априла сам био у Зворнику. После 08. априла прелазим у Тузлу и одатле ме распоређују у Сапну да формирам полицијску станицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо чули, да.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: И ту остајем до, ту ме именују за командира станице и остајем ту до 1994. године, сво време у Сапни. После тога, прелазим, враћам се у Тузлу и именују ме за начелника полицијске управе.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У Тузлу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Такође, где сам био шеф општине Теочак, Сапна, Калесија, Тузла и Лукавац.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е, сада, овако.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Значи, све те општине су биле под мојом ингеренцијом.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли може да прецизира датум када он формира ту станицу у Сапни?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то већ, у мају месецу.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Морао бих погледати решење.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да прецизира датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете датум да прецизирате? Рекли сте у мају, али не знате када, да ли можете сада да се пристетите датума или не?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Мај месец је, углавном. А нисам знао да ћете ме то питати. Понео бих решење којим се распоређујем.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мислим, можда се сећате. Добро, та његова надлежност у Сапни, да ли покрива само место Сапну или још нека места?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Тада је покривала само Сапну.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли он живи, односно станује у Сапни или у Тузли, па путује и тако даље?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Мени је у Тузли била кућа запаљена, ја сам становао где сам стизао, где сам стигао. Ја тада нисам имао кућу, јер ми је изгорела, па сам спавао где сам стигао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када је та његова надлежност у Сапни проширена на нека друга места, од када?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, тада у том времену, није проширивана уопште.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када је?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: 1994. године сам ја поново распоређен за начелника полицијске управе и Сапна је дошла под моју надлежност, по том новом Правилнику и тој ситематизацији која је у то време важила.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Тако да је тај наследник мој, командир, начелник је поново мени био одговоран и извештај је мени подносио и пријаве, и документацију, забелешке, исказе и све сам то ја имао у својој архиви. И дан-данас имам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Рекао је да су се пробијали са Куле града према Тузли кроз шуму. Како је то ишло, зашто су се пробијали, јесу имали ту неких проблема, како су прошли?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Свакако да смо имали проблема.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио да опише.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: С обзиром да је град Зворник био заузет од стране паравојних формација, доле није било пролаза. На путу Тузла-Калесија у месту Црни врх је била барикада српска на којој је био тенк, значи није се могло проћи. Комуникација за Тузлу није била слободна. Једини пут је био у току ноћи преко шуме да се пребацимо, да се ја пребацим, који сам знао тај терен, да се пребацим и да се извучем из тог окружења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Тузлу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И ко је ту све прошао тим путем?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Много људи који су преживели.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта се дешавало то у Кули граду од тог 08. априла, па до 27., 28., када је рекао да су напустили?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: На Кула граду је био један збег бошњачког народа, бошњачке сиротиње, те протеране, да више нису знали куд ће и како ће, зато што се није могло од барикада, у Зворник није било повратка са бране Дивич и са Каракаја, хаубица тукла непрестано, минобацачи.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То сам хтео питати. Зашто они одмах нису отишли према Тузли? Зашто су се задржали у Кула граду? Зашто одмах нису ишли?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Биле су барикаде на Црном врху, то је пресечена путна комуникација Тузла-Калесија.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је склонио те, касније, барикаде?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нису уопште склоњене.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Него, шта је било са тим барикадама?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ништа, остале су.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како сада се пролази, а пре тога не?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Пролази се преко шуме и то ноћу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То ја и питам, зашто први пут, одмах, када се одлази из Зворника, зашто се иде у Кула град и остају у Кула граду, а не иду према Тузли?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Са Кула града је покушано да се пружи отпор.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је то покушао?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Територијалци.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е, сада то да Вас питам. Ко су ти били територијалци?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Територијална одбрана општине Зворника.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко им је био командант?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Е, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су Бошњаци били, је ли тако?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су били Бошњаци?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Бошњаци, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо, није спорно да су биле борбе.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажем, чули смо то све, није то спорно, колико сам ја могла да схватим, да су биле борбе.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је био командант територијалне одбране?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командант? То је рекао сада да не зна.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не зна ко је био? Како су били наоружани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви били присутни ту када су биле борбе на Кула граду?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, колега?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је сведок.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не чујем ја њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видим, да гледате у мене, не у сведока.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја у Вас гледам, да. Њега не чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питао Вас је, ко је био командант територијалне одбране?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, да ли сте били присутни када су биле борбе на Кула граду?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ко је тамо водио борбе?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, реците?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Бошњаци и паравојне јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било Бошњака?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Врло мало, врло мало, то је била десетина људи која је покушала да заштити тај народ, голоруки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу то били ти територијалци из града или још неки са стране, борци?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ти из града, који су били, који су протерани из града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу били и неки борци са стране, неки други?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја их нисам видео.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, хоћете Ви мени дозволити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћу, изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дакле, ти борци из Кула града који су територијалци и тако, који су покушали да заштите тај народ, тако је рекао господин, да ли су ти територијалци из Зворника имали оружје и док су били у Зворнику, или су у Кула граду задужили?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не знам, није ми то јасно, да ли су имали у Зворнику или су касније добили оружје. То ја стварно не знам. Знам једну сигурну ствар, да у Зворнику док сам ја био старешина, да смо одузимали свако нелегално оружје, јер се могло држати само ловачко оружје, спортско, ловачка пушка гарави или пиштољ или неко спортско које се издавало уз одобрење. То је било у нашим евиденцијама евидентирано. Зато смо знали. За сва друга, остала, није ми било познато.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је Вама претила опасност тог 06., 07. и 08. априла да Срби уђу у Зворник?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Па, јесте.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, што нису ушли?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Они су имали свој план уласка.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, зашто нису ушли? Да ли су покушавали да уђу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, зашто нису?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Па, не знам ја зашто нису, они су имали свој.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли зна зашто су постављене барикаде?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да се онемогући било какво кретање, јер је лакше контролисати мање целине, јер је комплетна општина Зворник барикадама испресецана.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио сведока да појасни сада једну ствар. Мало пре је рекао да ова четворица што је у истрази, ова четворица што су заробљени, да су имали оружје уз себе и тако даље и тако даље. У истрази је рекао да их је народ заробио на барикадама. Ко то њих и како је четворицу наоружаних људи неко заробио? Да ли је он некога питао као полицајац, ко их је то, ко их је лично њему довео и тако даље?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја ћу Вама одговорити овако. Мени их лично нико није довео, јер их је довео у полицијску станицу. А ја сам био на спавању и јављено ми је телефоном око 01 или 02 сата 08. ујутру и речено ми је: шефе, имамо четири непозната лица заробљена на барикади. Ко их је заробио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте понављати, само ово, да ли Ви знате лично ко је њих заробио?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Заробили их грађани Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао. Нешто више о томе, ако знате, на питање браниоца?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, добро, ти грађани, које су они оружје имали, да ли је то полиција спречавала њих да имају оружје?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које су оружје имали грађани на барикадама?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Можда су имали ловачке пушке или неке пиштоље.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање је о том Кризном штабу. Рекао је да се два пута састајао, јер ми смо причали о овом спрском Кризном штабу, сва питања су била. Сада, да видимо мало овај муслимански за који сведок каже да није ни био члан, а рекао је ко су били чланови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је два пута присуствовао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја нисам добро чуо, јер немамо транскрипте, ја бих молио да сада тачно каже, ко је све био члан и коју је функцију имао, ако зна, у том Кризном штабу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не могу их све са сигурношћу набројати.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, онако.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Абдулах Пашић је био председник општине и по аутоматизму је био и председник Кризног штаба. Био је начелник Мустафић Осман, начелник станице јавне безбедности, значи, сегмент полиција. Из Министарства одбране је био господин Алија Капићић, јер је он био шеф територијалне одбране, тамо, тог одсека, како се то звало у то време. Био је господин Мехињагић Изет, јер је он био директор железничке испоставе.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада да Вас питам, кажете, да сте били присутни једном на том састанку више из радозналости, да чује шта се дешава и то је нормално. Када је то било у односу на овај 08. април?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја Вам не могу прецизирати датум, сигурно, али знам да је било од 01. до 08. у два наврата.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када је Осман Мустафић отишао из Зворника?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: 06. су побегли, није само он, многи су побегли, побегли, буквално, побегли, знате.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесу им фамилије отишле или само они?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: И фамилије, и фамилије.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли му је познато, како, како су отишли?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: До 06. није било барикада, могло се сести у ауто и изаћи.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, да ли се сећа, шта је било, уствари, да ли је неко сада мењао тог Мустафић Османа? Он је ипак био начелник, рекли сте, ко њега сада мења?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нема ту мењања. 06. се дели полиција. Српска полиција одлази у Каракај, остаје бошњачка. За два дана то све пуца.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, ево сада пукла, ови су отишли овамо, ови су остали, сведок К одлази тамо, Мустафић одлази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, и он одлази 08., рекао је већ, поподне, одлази.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сачекајте, говоримо о ранијем периоду, говори о 06. Ко сада руководи овом полицијом у Зворнику?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та два дана?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Буквално нема некога ко је задужен, него сам по хијерархији најстарији остао ја и господин Мујић, он је био шеф криминалистичке службе.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада да Вас питам за овог господина Пашића који је био командант штаба територијалне одбране или како сте рекли, ако сам добро чуо.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да Вам кажем, ја не знам да ли је био командант, али знам да је био председник општине, претпостављам да је био и.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је он побегао?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Молим?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је и он побегао?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесте, и он је побегао. И он је побегао, сви су гурнули га, побегли су ту жестоко. Оставили су народ.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Ко је све улазио у резервни састав полиције у Зворнику и када је формирана та резервна полиција?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Резервна полиција је много раније, много раније формирана и била је по том ратном распореду бивше ЈНА. Међутим, по једној депеши коју смо добили од Републичког СУП-а, она је негде у октобру месецу 1991. године, добили смо налог да позовемо све резервисте, све резервисте и ми смо то и учинили и онда смо имали довољан број људства и оформили смо још шест полицијских станица. Мало пре сам рекао места где су они били, све из разлога да у тим местима има полицијска станица и да ствара једну сигурност тим грађанима, јер средине су биле мешовите. Када имају полицијску станицу у саставу Бошњаци, Срби, то је био гарант да неће бити ескалација, да неће бити инцидента. Тако смо урадили.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је било још касније од октобра повећања тог резервног састава, мобилизације тог резервног састава?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Није било, није било, јер је то тачно било прописано, колико се у којим моментима може позвати резервног састава и за толико је постојало материјално-техничких средстава за то.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је то прописивао?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Републички СУП, тадашњи.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А, да ли се можете изјаснити, који је то број био резервиста и једних и других?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Мислим да је тадашњи састав бројао 120 људи, могло се још 120 ангажовати.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А, колико је тог 08. априла било свеукупно резервиста у Зворнику, муслиманске, односно бошњачке националности?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: У Зворнику?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Није било једно двадесет, тридесет.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Двадесет, тридесет, добро. Следеће питање, односно више, сведок је рекао, мислим баш на питање председника већа или уваженог колете Тужиоца, да каже, да ли је ишао до Козлука или мислим члан већа да га је питао и сведок је рекао, то можемо и у транскрипту, ако је спорно, рекао је да се није могло, већ су биле две линије, једна вамо, једна тамо, тих дана, када је питан за сестру у Козлуку, пашу и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је чуо тек после шта се тамо дешавало, јер није ишао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Али, он каже да се није могло, јер су биле две линије, једна вамо, једна тамо. Какве су то линије биле и шта је то?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Линије? У почетку су биле барикаде, које су спречавале нормално кретање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Барикаде, а не линије.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Барикада.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, рекао је линије, јер сам уписао линије.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ако дозволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Али то ваљда подразумева.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ако дозволите да појасним само. Барикада је била у месту Ораховац, то је општина Зворник. Значи, није се могло доћи ни до Ораховца, да се прође та барикада, па је била у Каракају, која је раскрсница, комуникација.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли он под линијама подразумева барикаде?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: У почетку барикаде, да. А када настану ратна дејства, онда су линије. Више барикада нема.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јер, Ви сте рекли, зато ме то буни, биле су линије и вамо и тамо.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, то су биле барикаде, до 08. да прецизирамо, до 08. су биле барикаде. Барикада је била попречен камион, наоружани људи и то је била барикада.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И вамо и тамо, једни другима не дају пролаз'

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Е, сада, када смо већ код Козлука. Када је он видео своју сестру и пашу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја их нисам видео, него сам их чуо када су они изашли из Козлука и настанили се у Аустрији, онда смо се чули телефоном.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Онда сте се чули? Да ли су се пре тога чули телефоном из Тузле или из Зворника у том међувремену, док нису изашли? Претпостављам да су изашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У току маја, јуна, јесте се чули са сестром'

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисте? Добро. Да ли су они покушавали да изађу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да. Они су морали прво да потпишу изјаву да се одричу комплетне имовине.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, да ли су пре тога покушавали, пре тога, како сте Ви рекли, организованог изласка, да ли су они покушавали пре тога да изађу'

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Они нису знали шта ће се са њима десити. Да су знали, људи би отишли пре на два месеца. И ја да сам знао да ће ме то задесити у Зворнику, нема шансе да би ту наварио нос, него би отишао у Божју матер.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Е, сада, код Фадила Бањановића, када сте Ви први пут чули да он Вама каже то што је рекао, ето, ја сам извео жену, децу и тако даље.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нисам ја са Фадилом контактирао уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На ког Фадила мислите, колега'

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Причам о Фадилу Мујићу.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Фадил Мујић је 08. априла у вечерњим сатима превео ову четворицу људи преко бране Дивич и отишао у Србију у договору са Марком Павловићем.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Дозволите, и онда је отишао за Немачку и у Немачкој је био тамо пар месеци и после се из Немачке вратио. Вратио се поново у Тузлу, из Тузле га распореде у Сапну на рад.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је био шеф коме у Сапни'

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја сам био њему шеф.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Да ли је он Вама, док он обавља те разговоре телефонске, кажете, са наводно Марком Павловићем да ли он Вама говори, требају ми они да превезу жену и децу, обећали су ми то, да изађу из окружења, било шта тако, да ли он Вама лично каже?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То је била његова прича. Он је њих превео тамо и он се сматрао одговорним што их је превео. И онда је могао причати мени шта хоћеш. Шта је ту права истина, ја то не знам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Али, углавном, за време оних телефонских разговора када он Вама, претпостављам и другима, преноси шта они кажу, он не каже, ајде да их разменим, то су у питању жене и деца?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Он само говори о таоцима, Бошњацима које ће као?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Он је као, тобоже, бринуо о Бошњацима, угорженим и тако даље.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Који као требају бити поклани, па да спасете?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ни ја нисам знао праву истину ту, верујте, јер он је и мене ту заврнуо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада ми је јасније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питаћемо сведока.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће је питање у погледу ових размена које су вршене тамо код Сапне и тако, рекао је старци, ови, ти сељаци из тих села, када су размењивани, шта је било са том имовином тих људи, Срба из тих других села?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Опљачкано је.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Опљачкано?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Па, дабоме.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је неко пописао имовину тих људи?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јер нисмо успели ни у Зворнику да попишемо, где је много више било имовине, а камоли тамо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, ни вамо ни тамо?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање, да ли су му познати догађаји, а претпостављам да јесу, јер по његовој хронологији, како он наводи, где се кретао, Кула град, па после тога Сапна, зато сам и питао, за напад на ону колону у Тузли, војну, односно у Калесијама?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Није у Калесији било напада на колону.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли он зна, где је то уопште било и да ли је било, да ли је чуо за то?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја сам тада био у Сапни, то је било 15. маја, тада сам тачно у Сапни био.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је чуо тада у Сапни?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Чуо сам, како нисам чуо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико је то било удаљено од Сапне?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Тузла-Сапна је најмање педесет километара, најмање, а можда и више.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када је формирана ова брдска бригада, ја бих молио да кажете и како се зове та бригада и како је она формирана и ко је њу чувао?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не знам то, немојте ме то питати. Питајте ме нешто везано за посао полиције, пустите војску, јер нисам ни био у војсци, нити сам радио са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хоћете питање.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не знам то, немојте ме питати.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, да ли му је познато за напад на један камион у Сапни, где је наводно било и убијених војника и тако даље, па неке размене, да ли му је то познато?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било пре, је ли тако?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не могу, не могу то, јер то није предмет ове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него да ли Ви знате, да ли је то било пре 08. априла?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесте, тада је то било, пре 08. априла.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио да се изјасни господин, шта му је познато о томе, о томе многи сведоци говоре и то јесте предмет.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја сам тада био у Зворнику. Колона, војни камион са једним ципом «Мерцедес-застава», пух, како се звао, не знам, у коме је био заставник, они су полазили одозго и ту је некаквих било провокација и са једне и са друге стране. Дошло је до оружаног сукоба, у коме су изгубили живот и тај заставник и један

Бошњак. То знам и знам да је то коректно одрађено од стране Центра служби безбедности, дошли су истражни судија, на лице места, тужилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Тузле?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Увиђајна екипа, молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Тузле?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Из Тузле, из Тузле, дошли и они су то завршили и наша екипа из Зворника је била само ту присутна, због надлежности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви били ту на лицу места?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е, сада, каже да они од Кула града, постојале су тамо барикаде, на Црном врху, па су овде, па су створене те линије, живео је мало, рекао је и у Тузли, у Сапни, и свугде, под несрећним околностима му је кућа била запаљена. Да ли му је познато како су Срби из Зворника одлазили, рецимо, према Србији, којим путем, на који начин, који нису хтели да остану? Да ли му је познато?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Па, Срби имају прелаза преко Дрине, колико желите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, али како су, ту су једне друге линије, треће, како он из Тузле., Србин сад.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Аха, гурнути из Тузле?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мислим, како је ишло у овом смеру, јер ми стално причамо онда, да видимо мало.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да Вам кажем, ја не бих улазио у те детаље, јер ја сам тада био у Сапни, а чуо сам да људи из Тузле одлазе, не због притиска, него, у том моменту је било некако говора, ко остане тамо, да је издајник српског народа. Људи су у циљу тог патриотизма купили се и одлазили.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците, ови из Зворника који су отишли из Куле града, па што су покушали да пруже отпор, пружили, па се пробали тамо, јесу они морали да предају то оружје полицији у Тузли, или шта је било?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да, да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су преузели некакву војну обавезу или било какву?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Многима је Тузла била само пролазна станица према западу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, да ли је у Тузли било довољно смештаја да прими све те избеглице из тих села?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Па, то су биле спортске хале, школе, ту су.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Значи, био је мањак тог стамбеног простора?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Свакако, јер је ту био један јако велики број прогнаних лица који се слио у Тузлу, док их није прихватио Међународни црвени криж и ове хуманитарне организације. Ни Тузла сама није имала довољно хране да храни своје грађане, а камоли.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање, Ви сте рекли да су ове легитимације СЧП, Српског четничког покрета, да сте Ви знали да су биле забрањене, односно да ли је то био забрањен покрет или?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Забрањен покрет.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е, сада, одакле Вама та сазнања?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја сам тада био у Београду када је основана политичка партија Српски четнички покрет.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И да је онда влада?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не знам ко је забранио, али сам сијасет протестних демонстрација, скупова, обезбеђивао као припадник.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Као и још полицајаца Ваших и да је била забрањена, добро. Ово више нећу да питам, јер сведок је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питајте само конкретно, ако може.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање, мислим, коначно, рекао је да је био командир станице овамо, био је командир станице у Сапни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање, чули смо шта је рекао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ево, сада ћемо, треба подсетити, па је био у Тузли. Да ли је за све то време у том периоду, икада поднео и једну кривичну пријаву против неког Муслимана, односно Бошњака, за било какав ратни злочин, убиство, тешку пљачку, где је оштећени или жртва био Србин?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ту су биле подношене кривичне пријаве, али не од стране полицијске станице, то је била надлежност војске. Сви припадници војске, то није наша надлежност била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви подносили пријаве за ратне злочине?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Против било које националности?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесам, против српске националности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Против бошњачке?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нисам, јер тамо их није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било злочина?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нису били у надлежности'

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, каже није их било.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, каже он, нису били у надлежности, ови су били у надлежности.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нисте ме разумели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, поновите.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нисте ме разумели. Нисам подносио јер је војска што је радила, то није била наша надлежност. А разумео сам, ако је било и цивилних структура, ја кажем да таквих није било.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није било?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Није било, на подручју Сапне то није било.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, али сада ево у Тузли, да ли је поднео и једну кривичну пријаву где је ставио потпис да је један Србин убијен, да је познат починилац?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Тузли?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Од било којег Муслимана и да је извршен ратни злочин, да је тај био припадник војске и полиције?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, док је био, у Тузли или у Сапни?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У својој каријери, од 1991. до 1994. године?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Има таквих случајева.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада бих ја молио да каже, који је то случај, где је поднео кривичну пријаву, да постоји сумња да је био ратни злочин, да је Србин жртва и да је оштећени?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То је била надлежност војске и тражите од њих. Вероватно таквих случајева има. Али није била надлежност цивилне полиције, ја то нисам радио.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Хвала господине Асиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање, колега.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Не бих хтео да понављам питања, али, једноставно, неке околности би морале да се разјасне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако може питање, без увертире и то.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Ради се о подношењу кривичних пријава. Колико је сведок рекао, он је поднео неке пријаве везано за Челопек. Да ли се сећа, колико је тих пријава било и у вези чега?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја сам пре три дана Кантоналној тужитељици предао шест копија кривичних пријава. А њих има још, које ја нисам предао, јер ће они сами, на свој захтев узети, комплетну документацију.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Значи, било је шест?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја сам шест предао.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: У вези којих дела и зашто, конкретно?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: У вези силовања.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Силовања?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: То подразумева, да је, значи, извршено према женским особама или?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, на ком подручју?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: За Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Силовање.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, не, ово говорим за Липље.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Не, не, ја питам за Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас бранилац за Челопек?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: За Челопек нисам ја директно, али је полицијска станица подносила и има таквих кривичних пријава.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли, када сте подносили пријаве, да ли сте подносили против непознатих извршилаца или су били идентификовани?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: У три случаја против познатих извршилаца, а три против непознатих и са тим даље смо радили, све те силоване девојчице смо одвозили у Клинички центар, где су извршили гинеколошки преглед и има лекарска документација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је Липље, то није везано за Челопек.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Ја се опет ограничавам за Челопек, да ли је било неких података везано за идентификацију извршилаца у Челопеку? Добро, за Кула град, када је изашао из Зворника и кренуо према Кула граду, колико сам разумео, силазили сте после у Зворник?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја нисам, али су грађани града Зворника који су имали ту, у непосредној близини куће и станове, силазили су у своје куће, узимали гардеробу, храну и тако.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли су Вам познати случајеви отварања снајперске ватре са Куле града на подручје града Зворника?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Откуд им снајпери.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Ја Вас питам, да ли знате о томе нешто?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Одакле, када нисмо имали, да смо имали, можда би отворили, али нисмо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо такве изјаве од сведока, па да ли Ви то знате?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не знам.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Добро, везано за хватање ове четворице, разјаснили смо околности везане за барикаде и остале ствари. Када су приведени у милицију, да ли сте доносили неко решење о задржавању, о лишењу слободе, о притвору?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, јер се није имало времена. Прво нисам знао ко су ти људи, па не знам прво шта ћу са њима, па и да им донесем решење, где ћу их затворити, када ће то све за пар сати отићи у вражју матер.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли је било примене силе према тим лицима?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, не, ми смо професионалци који смо радили свој посао и да смо применили силу, ви бисте данас имали председника, то је мера опростите.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли су Вам позната нека имена Бобан, Жуна?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, по надимку је било полицајаца, али у станици код мене није било таквих.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Није било? Ми смо имали податак да су они учествовали у испитивању, не знате о томе?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Слушајте, не, не, сигурно нису, јер сам их ја испитивао. Можда је био некакав Бобан или Жуна од барикаде до станице, а од уласка у станицу, њихово предавање овамо, они су завршили своју причу.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали такве полицајце по имену Бобан, Жуна или'

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за те надимке, за неке можда грађане да су се тако звали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Слушајте, надимака је било свакаквих, Е, сада да није можда неко од резервних полицајаца, не знам, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Добро. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја само да разјаснимо око доказа, дакле, изјаве коју је овај сведок дао истражитељима Хашког трибунала. На страни 12, у предлозима да се као доказ прочитају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чеге стране?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Изјава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужнице?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Оптужнице, да. На страни 12 оптужнице, дакле, у предлозима, да се као доказ прочитају прибављене изјаве од стране истражитеља Хашког трибунала за следећа лица, па су онда набројана лица и између осталих Алић Асима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми то нисмо добили, немамо. Очигледно нам није достављено то. Немамо то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дакле, тај доказ, пошто кажете сада да није достављен, тај доказ је имао истражни судија, истражни судија је увео у попис списка. Ово је из

вашег пописа списка. Према томе, мислим да су инсинуације да Тужилац није доставио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја кажем, мени није достављено, ја не знам сада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Вама, као председници већа, лично достављено, то је друго питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предмет када је формиран, нема.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али да је суду, то да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питаћемо онда истражног судију, ја сада, зато и волим да разјаснимо. Јер ја то немам у предмету, јер све изјаве су нам поређане и хашке у посебним регистраторима, ту изјаву немамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али, када кажете, ја то немам, онда раците, да ли суд нема или Ви као личност Татјана Вуковић, нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да нема предмет К.В. 5/05, немам у предмету ја формиран. Питаћемо истражног судију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам ја шта питати истражног судију, истражни судија није у Тужилаштву, него је у суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, истражног судију ја морам да питам, ако Ви кажете.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Треба имати попис списка истражни судија, не можемо да га питамо, него треба да видимо, има ли то у попису списка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, нема, нема.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Откуд знате, треба видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, знам, зато што истрага ваљда иде уз предмет.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знам, али можда Ви баш нисте читали попис списка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како нисам читала, зато што су ту ознаке, од до, странице, па, како, колега. Јел имате Ви случајно Ваш примерак изјаве? Имате ли и Ваше примерке. Онда ћемо да сравнимо да видимо, нема, ево мислим, ја стварно знам. Немате физички код себе, колико сам схватила сада за сведока?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сви докази који се прибаве у поступку истраге, уводе се у попис списка на крају истраге и достављају се као цео спис.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема у попису списка, нема, у попису нема. Ништа, мораћемо накнадно то да утврдимо. Ја заиста ту изјаву у овом предмету немам. Нема, имамо комплетан спис. Реците?

НАТАША КАНДИЋ: Ја сам хтела да питам сведока, када су ова четворица доведена у полицијску станицу и када он разговара са њима, да ли он сазнаје од њих са ким је требало да се састану они у том хотелу «Језеро» и шта је био циљ тог њиховог доласка у «Језеро», па су промашили пут?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо све чули, ја не бих да понављамо, једно време нисте били ту. Питања су била детаљна.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су помињали да их тамо чека Аркан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то све. Све је објаснио.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су помињали можда операцију, улазак у град, следећег јутра, следећег дана?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Они су у том моменту рекли, када сам их ја питао куда су пошли, ко их шаље, коме треба да се јаве, са којим циљем, задатком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте нам рекли, са ким треба да се састану. Јесу рекли којим поводом?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Рекли су, ми смо дошли на позив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте рекли, на састанак са њима.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја сам питао, а зашто?

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, на позив, на позив, кога?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Зато што је српство у Зворнику угрожено и дошли су да заштите то српство. Питао сам од кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо чули, да.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Од кога? Каже, од Муслимана. Како од Муслимана? Па, ми имамо информацију, нама је речено да ту има 15.000 «зелених беретки». Ја кажем, јесте их видели, има ли? Па, нема. Ми смо, каже, обманути.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу Вам још нешто рекли и који конкретно задатак имају?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да заштите српски народ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Када долазе у станицу Абдулах Пашић и Алија Капицић?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Они су у два наврата долазили, од 01. до 08.

НАТАША КАНДИЋ: Други пут?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Други пут мислим да је то било, да ли је то био 05. или 06., немојте ме држати за реч, али пред саму ескалацију је био, последњи пут се састали и рекли су нам, децидно су рекли на том састанку где сам ја то слушао, каже, ми смо, људи, били тамо. Питали су нас то, ми смо морали дати изјаве такве. Они су нас ишамарали, ставили су нам ножеве под врат. Ако ви цените да смо ми ту шта погрешили, ево ми смо сада пред вама. Тако су нам рекли.

НАТАША КАНДИЋ: Значи, то је било пре ове четворице, пре заробљавања'

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Пре, пре, јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су они ишли на радио, да ли су били обавештени да нешто саопште, осим Вама ту у станици, да?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесу, они су били обавезни да објасне народу, како се жели суживот у граду Зворнику, да се народ не паничи, не успаничава, да нема потребе да иде, јер су рачунали да ће то да се приземљи и да ће те ситуације да се смире и да ће, јер је општа једна пометња дошла, па су зивкали, овога, зивкали онога, шта ћемо радити, шта ће бити ово ако буде, а шта ће бити, одговоре на та питања нико није знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу се огласили нешто људима, народу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, рекли су да не треба паничити, да су у току преговори, да ће се постићи договор и тако даље.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је у полицијску станицу, да ли је код сведока К долазио Радослав Костић из Државне безбедности'

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја тог господина не знам, али знам да су долазили одређени људи са сведоком К и често смо са њим у друштву били, улазили су, излазили. Ја нисам присуствовао тим разговорима и не бих то могао потврдити.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вас је на колегијуму сведок К упознавао са тим, о његовим контактима са Арканом, са Државном безбедношћу, са тим уласком у Зворник, да ли је о томе било неких говора на?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не, сведок К није то говорио на колегијуму.

НАТАША КАНДИЋ: Тог дана 08. поменули сте да се чуло гранатирање, пуцњаве. Да ли сте Ви у прилици да, Ви сте, значи, у центру Зворника, да ли Ви видите шта се догађа на улици?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Па, видим.

НАТАША КАНДИЋ: Јер према бројним извештајима и у Хагу је изнето да је било убијања, да је било лешева на улици. да ли Ви нешто од тога, непосредно видите или да ли Вам неко од грађана јавља?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ми тај дан чујемо детонације, видимо када гранате падају, није то неки Бог зна велики простор, види се када граната погоди у зграду, па се то запуши све и онда тамо неко задречи, па га доведу нама. Ми кажемо, вози у болницу. А онда ме зове из болнице овај доктор и каже, немој више мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули, питали смо то већ. Да ли је било, да ли је он видео. Он је тог дана испитивао ове људе и поподне је напустио. Да ли сте видели лешеве тог дана Ви на улицама, лично?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја нисам видео.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је неко јављао о убиствима у кућама, на улици?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Тада још није било масовних убистава тај дан. То је тек око 10, 11 сати су почели интензивније гранатирање. И то се одвијало негде до поподне, после подне више и није било у граду Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате тог дана, колико је било убијених људи, ако је убијено у граду?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не знам, не знам то.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, док боравите до одласка, да ли Ви знате да је Арканова гарда ушла у град?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Знам, знам са сигурношћу, јер ме је доктор Јелкић назвао и рекао, ево их, ушли су у зграду, купили су ми све докторе и медицинско особље, затворили у једну просторију, малтретирају ми болеснике, дај заштити ме. Па, ко је, каже, ваљда је то по ознакама видео и рекао ми.

НАТАША КАНДИЋ: Тада када Арканова гарда улази и заузима град, где су Срби?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Срби су отишли из Зворника. Отишли су бар из ужег језгра, где су се требала попрешта да одвијају. Јер, граната није бирала да ли је Бошњак или Србин, она туче, па туче. А они су знали и са које стране ће се тући и у којој мери, то ми ништа нисмо знали.

НАТАША КАНДИЋ: Помињали сте да су Бошњаци отишли за Тузлу. Када они одлазе за Тузлу, када беже из града?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Они су почели интензивније бежати од стварања ових барикада. Онда су стварно, људима је дошло у главу да кажу, овде више нема опстанка, јер више не можеш изаћи, не можеш ући. Још је била могућност преко шума да се бежи.

НАТАША КАНДИЋ: Значи, то је пре 08. априла?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Пре 08., јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Ви те људе виђате када дођете у Тузлу, Ви их виђате?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да, да, свакодневно, они се јављају, долазе, питају, шта има, можемо ли се вратити, има ли каквог договора да се вратимо у Зворник и заштитимо своју имовину. Остало нам је ово, јел жив овај и тако то.

НАТАША КАНДИЋ: Који радио је објавио информацију о томе у Тузли, шта се догађа у Зворнику? Како чујете тамо прогласе неке, позиве?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Радио Тузла је извештавала оно што је могла. Међутим, упоредо смо слушали и радио Зворник, који је до тог момента је био нормалан радио Зворник и била је новинарка Гордана Мандић и њу су после купили и одвели, али се и даље тај глас радио Зворника чуо на тим просторима.

НАТАША КАНДИЋ: И када је био тај позив власти из Зворника, српске власти да се грађани врате, јел сте Ви у прилици да видите како се они организују и враћају?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја сам био тада присутан. Испред спортског центра у Тузли су били постављени аутобуси. Нисам сигуран само за датум, рекао сам да је јуни, али то је било раније, раније, где се организовао повратак у град Зворник са изговором да се пријаве тамо, попишу своју имовину, да им се гарантује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте већ рекли, да не понављамо.

НАТАША КАНДИЋ: Када сте Ви у прилици да сазнате, шта се догађа са тим људима који се враћају и они, мислим на Бошњаке, и они који су у граду?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја сам то сазнао из њихових личних исказа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, када, када сте у Сапни или пре тога?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: У Сапни сам ја сво време био од 1992. негде од маја месеца до 1994. године, углавном, гро ствари се одвијао преко тих територија и тај део општине Сапна је део општине Зворник.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте чули у Сапни за неке догађаје у Гериној клаоници?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Где, у?

НАТАША КАНДИЋ: Герина клаоница?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја не могу са сигурношћу тврдити то, али из изјава сведока сам то чуо.

НАТАША КАНДИЋ: Шта су говорили сведоци, за шта су везивали ту Герину клаоницу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Сведоци су углавном говорили да су се тамо дешавале ружне ствари, јако страшне ствари, да су малтретирани, да су убијани, силовани. Међутим, најбоље, ја сам узимао исказе од тих људи који су доживели те тортуре на својим леђима. Они то најбоље знају да испричају, јер су то они осетили и такве изјаве ја поседујем које сам доставио Кантоналном тужилаштву.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте имали прилике да непосредно разговарате са неким ко је нешто више знао о догађајима у затвору у Техничком центру?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајмо да се држимо оптужнице, молим Вас. Сада посредна сазнања од сведока из Техничког центра, то нам заиста није предмет оптужнице. То смо говорили у контексту сазнања о постојању логора, али нећемо сада о догађањима негде што није предмет оптужнице. Много ширимо, заиста.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Да ли је на основу, значи, његовог посла, да ли је, да ли може да процени, ако се у граду оснивају затвори, ако се зграде, просторије судова претварају у затворе, који су појединци у новоформираним институцијама који морају то знати, ако се просторије Основног суда претварају у затвор, ако се у «Алхосу» затварају људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојмо тражити од сведока да закључује. Да ли сте знали ко одлучује о формирању? Ја сам Вас питала, Ви сте набројали све затворе.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Одговорио сам на то питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је већ.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је сведок био у прилици пре 08. априла да са сведоком К разговара, било на колегијуму, било ван тога, о томе шта ће уследити након Бијељине у Зворнику?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Са сведоком К сам ја свакодневно седео, ја сам његов био помоћник, пили смо свако јутро кафу, договарали разне послове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте то, само нам додајте ако нешто нисте рекли, везано за разговоре са њим, од Бијељине и после догађања, да ли сте нешто причали са њим о томе, а што већ нисте поменули?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Разговарали смо у више наврата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би могло да се деси?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Шта би могло да се деси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он каже?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Категорички је он и не само он, све колеге су говориле да овај део мора бити у саставу, да Босна и Херцеговина мора бити у саставу Југославије. Ја кажем, не знам ја то, нити о томе одлучујемо, нити ће нас ко о томе питати. Да ли је тада рачунао на проширену Србију, да ли на Републику Српску, али мислим да је поента у свему томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је пала Бијељина, да ли сте нешто разговарали о судбини Зворника будућој?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Отприлике смо говорили да је, могли смо питати који је следећи град на тапету. Није он рекао да ће бити Зворник, али се претпостављало из активности које су спровођене, могло се закључити да је следећи Зворник.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сведок зна ко је чинио српски Кризни штаб?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Знам да је био председник Брано Грујић тог Кризног штаба и остали. Не би их могао набројати.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је сведок К био?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесте, јесте. Он је био јак, овај је био «велики тата», а овај био «мали тата».

НАТАША КАНДИЋ: Ко је био, када кажете, «велики» и «мали тата», ко је био моћнији, у смислу да организује долазак Арканових јединица, да ли сведок К или?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: «Велики тата» је био Брано Грујић, а «мали тата» је био сведок К. И сведок К је интензивно разговарао са господином Крајишником и развијао бизнис. У то време, њега полиција није занимала.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, где се налази та јединица ЈНА пре 08. априла?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: У Челопеку, у Дому културе у Челопеку је био смештен комплетан оклопни батаљон који је из Јастребарског пресељен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте то.

НАТАША КАНДИЋ: Ко руководи том јединицом?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Заборавио сам име тог официра, али сам свакодневно контактирао са једним капетаном, и њему се имена не сећам, јер смо правили заједничке патроле.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, где се они онда померају, како се приближава, где су они 08. априла?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Они су пре 08. априла поставили тешку ту артиљерију на мост у Каракају, на брани у Дивич и редом та стратешка места су покрили артиљеријом и ми смо то одобравали у том моменту, јер смо веровали Југословенској народној армији и рачунали смо да треба заштитити те објекте од виталног значаја и са војном полицијом и са цивилном полицијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они остали ту поред Дома културе?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да. Они су, да Вам кажем, до 08. априла је то све тако било. После 08. априла, њихова кретања ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сведок је изашао 08. априла.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је 08. априла, да ли имате податке, да ли је 08. априла ЈНА учествовала у неким збивањима, да ли дејствује заједно са гардом?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Сви ти бивши територијалци који су били, то су уствари били војска, јер су носили војну опрему, војне униформе, један део, а један се разликовао по ознакама који су припадали овим паравојним јединицама, «Бели орлови», Аркановци и тако даље. Али се тачно знало. Војска је имала обележја овако, али су, то су били ти људи.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени питања?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Имајте у виду да ви сви седите, само ја стојим овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо у виду.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Морао бих ја мало сести.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите мало, одморите. Хоћете да седнете?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Мало сам се нашалио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, па, седите мало, док се консултују, седите ту, имамо сада овде пуно места.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нема проблема, сачекаћу, ваљда ћемо завршити брзо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете господине Грујићу да изађете. Изволите.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пре свега, госпођо председнице, да Вам захвалим за одобрење за операцију очију коју још нисам извршио, али су ми обећали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоће бити операција?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Обећали су током марта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па Вам се захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало се само приближите, ја Вас ништа не чујем.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имао бих пар питања за господина сведока. Пошто рекосте, можда неће бити све по реду, али извините, јер сам ја прибележавао сада тек, разумете. Пошто рекосте да је господин сведок К био доста неук, није познавао полицију, да сте Ви професионалац и тако даље, да сте, малтене Ви водили те послове, реците ми, јесте ли Ви и наредили да се оружје које се имало вишка у станици полиције у Зворнику, подели само Муслиманима, 03. навече на 04.?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисте? Знате ли, ко је то наредио и ко је то извршио?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То није било наређење никакво.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Него, како се десило да дођу грађани да покупе оружје из станице?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Па, народ провалио и отео.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Народ провалио мгагин и покупио.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Народ провалио, а Ви гледали како се проваљује?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нисмо могли спречити, нисмо могли спречити.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро. У склопу станице полиције дође народ и провали магацине и Ви гледате? Хвала. Сећате ли се, Ваш колега помоћник командира полиције, Славко Ерић, где је погинуо и од кога је погинуо?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Погинуо је у Каменици горе са припадницима, да ли Шешелевих, да ли Арканових припадника, али у нападу на Каменицу, толико знам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није то био никакав напад на Каменицу, било је враћање са терена и наишао је на заседу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није нам он у оптужници. Идемо даље.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро, зна он то добро, али неће да каже. Да ли му је познат тачан број «зелених беретки» на Кула граду?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нисам разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покушајте да гледате у монитор

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тачан број «зелених беретки» да ли знате која је била на Кула граду?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја се стварно извињавам али нисам разумео, док сам са Вама разговарао, питање је текло.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли знате тачан број «зелених беретки» на Кула граду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их је било, он је рекао да није.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не знам ни да ли их је било за оно време док сам ја био горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас питала.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесте прочитали књигу «Зворник од првих међустраничких избора до Дејтона»?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Зворник?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Од првих међустраничких избора до Дејтона?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисте прочитали?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ко је писао, не знам?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Штета, пише ту тачно, колико је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања, само питања, нећемо сада да причамо о књигама.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Књигу је писао како је ко стигао, сви су се промовисали, то су те књиге. Ја те књиге не читам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рекли сте овде у излагању да су добровољци дошли на позив СДС из Србије?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Реците ми, на чији су позив дошли добровољци и муџахедији из арапских земаља у Федерацију?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Питајте Расима Делића, команданта оружаних снага.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Значи ништа? Реците ми, да ли Вам је познато ко је поставио барикаду на Старом мосту, да ли се сећате, биле су тамо неке вреће, бели комби тамо и тако даље?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: На ком Старом мосту?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У сред центра Зворника, на улазу у Зворник?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Бошњаци.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Бошњаци? Јесте Ви знали за то, јесте?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Хвала. Пошто сте у Сапни дуго службовали, али цела Мајевица је припадала, је ли тако, по Вашу контролу и била је у то доба и Незук, је ли тако и?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесте.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли знате, шта се десило са грађанима из једно десет, петнаест села Мајевице, и Незука и Баљковице и тако даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо то, ајдемо даље, питања конкретна.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, конкретна питања, да ли је подносио пријаве, та села попаљена, људи побијени, да ли има и једна пријава на тако нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је питао бранилац, идемо даље.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Он је као полицајац рекао да је војска, овде је страдало цивилно становништво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, питали смо га и за цивилне, да ли је подносио.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, ето, рекао је да није. Добро, хвала. Пошто сте били у Сапни, сигурно сте ишли преко Годуша?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Јесам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли има неки споменик на Годушу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Споменик?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нема. У ком смислу споменик?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У смислу, дан и датум када је основана и постројена прва јединица «зелених беретки» на Годушу?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Мислите на ону таблу, транспарент?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ону таблу, јесте, који дан је ту постројена прва наоружана јединица «зелених беретки»?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не пише тако.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Када је то било?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не пише тако. На тој табли пише, када је први пут пружен отпор агресору, тако пише на тој табли. То је датум који они обележавају када су пружили први отпор.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не пише баш тако.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Тако пише.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Отприлике, негде у лето 1991. године, прва јединица наоружана и постројена, муслиманска јединица је била, дакле, скоро годину дана пре почетка рата. Они су већ имали наоружану јединицу, постројену и обележили су тај датум и тај датум и данас обележавају. А ми ћемо снити и донећемо овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајмо питања. Нећемо сада, па, рат је, ваљда су биле две стране, не може у рату само једна страна. Идемо даље, то није спорно.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам откуд му ово, како, на основу чега је он проценио, да сам ја био «велики тата», а Спасојевић да је био «мали тата»?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То ми је господин К свакодневно уз кафу говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим, господине Грујићу, да се и Ви држите овог упутства што смо Вам рекли, везано за ове псеудониме, ако може сведок, и за Вас важи, за све нас овде важи.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте проценили да је он «велики тата»?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То ми је сведок К говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он Вам је говорио?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питање?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Питање, али није одговорио чини ми се на онај факс који је дошао од Моме Мандића. Дан и датум, господин К је рекао, да је стигао факс од заменика министра унутрашњих послова Босне и Херцеговине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питање, немојте сада питање за сведока К, него питање за овог сведока?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли сте били присутни на колегијуму када је тај факс стигао и када је био предочен свима вама заједно?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја сам говорио о тој депеши која је упућена од помоћника републичког министра за криминалитет, господина Моме Мандића у којој се налагало нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо понављати, оно да се то преда.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Да предамо све драгоцености, девизе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај други сте рекли да нисте видели?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: А ту депешу коју господа причају, ја је нисам стварно видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лично?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Можда је неко сакрио у том моменту, али је ја нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате? Имате ли, чекајте сада, имате ли неку примедбу на ово што сведок излаже?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Како да немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите шта он каже, да сте Ви?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Како да немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам сада.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Он је, једноставно, мене оквалификовао «великим татом», а није описао на који начин, зашто, како сам ја то «велики тата».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да му је рекао сведок К, да сте Ви то?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро, питаћемо сведока К, али верујте да човек не говори истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јел тачно ово што каже сведок, везано за сведока К и Ваш однос са њим и постављање његово и тако? Чули сте.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим Вас, лепо, ми смо имали међустраничке изборе и ми смо имали заједничку општинску изборну комисију, дакле, кадровску комисију и имали смо међустраничке договоре, ко ће бити командир, ко ће бити начелник, ко ће бити, колико ће бити помоћника Срба, а колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кратко. Каже сведок да он није био полицајац, није ни био обучен, како то да он дође, по Вашем сада?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Господин не говори истину, јер ја се добро сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком делу не говори истину?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да смо на кадровској комисији дали сагласност за његово именовање за помоћника у СУП-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не говори истину у вези са сведоком К и Вашим односом са њим или у вези са?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, у вези њега, него у његовом постављењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не питам Вас то.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имали су захтев од стране СДА да се тај човек постави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Битније нам је ово друго, везано за Вас што говори. Да ли то није истина?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Које питате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За сведока К, за то да сте га Ви поставили, да сте често са њим?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сведока К је поставила кадровска комисија Српске демократске странке, он је био кадар Српске демократске странке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви били у Српској демократској странци?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Био сам председник општинског одбора. И имали смо своју кадровску комисију, имали смо своју кадровску листу. СДА је имао своју кадровску комисију, своју кадровску листу. Са те листе смо, разумете, усвојили те листе, са те листе смо узимали кадрове и распоређивали по договору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још неку примедбу на исказ?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, видим да господин није подносио пријаве ни за једног Муслимана, ни за једну пљачку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, примедбе на исказ, а не на дела његова, него на исказ?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Управо то имам и примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На дела његова?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јер рекао је сам да није подносио пријаве ни за једну пљачку, ни за једно убиство, ни за једну паљевину и тако даље и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за ове затворе шта је рекао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Које?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, зворничке, није београдске, јел тачно то да је СДС формирао затворе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа то није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стандард, Челопек, Нови извор?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам се на то већ изјаснио раније, као што знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта кажете на тај део његовог исказа?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Кажем да не говори истину, можда је од некога чуо, али сигурно то није истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није истина?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли још нека примедба?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви кажете на ову изјаву? Ко је онда по Вашем знању, ако није СДС, ко је то формирао, ако Ви знате?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја што сам имао, ја сам то изнео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел тачно нешто ово што говори Грујић?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То је његов исказ и он може причати шта хоће. Али ћете се сами уверити, ако будете позвали те људе који су преживели у тим логорима, шта су доживели, на који начин и све ће Вам бити јасно, не Вама, него свима нама ће бити јасно, баш јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Можете да идете. Који још оптужени има питања? Колега Ви сте рекли, Славковић, да. Изволите.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Добар дан. Ко је Реџо Аџић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите питање.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Молим Вас, сведока да питам, ко је Реџо Аџић?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Реџо, презиме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аџић?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Хаџић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, Аџић?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не знам таквог.
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: А ја имам информацију да је он био командант града Куле, кога сте Ви поставили, лично.
СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ја поставио?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, да.
СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нека сте ме мало насмејали поред овог свог стајања овде.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате то име, ништа Вам не значи?
СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Немам појма.
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ко је задуживао Дивичане кратким и дугим цевима, не ловачким оружјем, него дугим цевима, аутоматским пушкама?
СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Нисам Вас разумео, будите мало прецизнији.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је задуживао Дивичане оружјем, пита оптужени.
СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Не знам. Знам једну ствар, да када смо ми позвали резервни састав, значи, тада смо били јединствена станица, по основу депеше коју смо добили од републичког СУП-а из Сарајева, где нам је наложено да позовемо све резервисте, јер смо за њих имали обезбеђена материјално-техничка средства која су била у нашим магацинима. По тим списковима је оружје подељено резервном саставу полиције, резервном саставу полиције. Значи, између осталог су били људи, припадници и са Дивича.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Приликом испитивања, пошто сам ја тамо био војни полицајац, доста оружја сам купио од тих Дивичана, имам баш лично Ваше име да сте их Ви задуживали.
СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Могуће док су били у резервном саставу, да је то формацијски припадало нама и да су добили, не само они, него сви у резервном саставу.
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Чак је и нађена свеска на Кула граду, приликом бежања, од Вашег команданта, тога Реџа Аџића у којој пише, по списку и по ВЕС-у, ко шта дужи од наоружања и Ваш потпис доле, да сте Ви лично њих задуживали оружјем, дугим цевима.
СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Можете ли ми показати тај папир на коме има мој потпис?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја толико.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.
СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Није ми одговорио, има ли папир на коме је мој потпис?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисте Ви овде оптужени.
СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Па, нисам.
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја знам да сам сигурно једно педесет, шездесет пушака одузео од тих Муслимана, значи, дугих цеви, не ловачко оружје.
СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ма, ви сте одузели хиљаду и петсто, шесто цеви, али легалног ловачког наоружања.
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Педесет, шездесет, има тамо записано тамо.
СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Ви сте одузимали све што се могло одузимати, и душе сте им одузели.
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То Ви мислите?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, нећемо сада да полемишемо, вратите се.
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Хвала лепо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неко питања? Нема нико више.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте дошли. Колики су трошкови Вашег доласка, реците нам?

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Педесет ЕУРА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Педесет ЕУРА.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: То је гориво, дезинфекција на граници, путарина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за трошкове исхране? Да ли то по одређењу суда или? Добро, добро, пардон.

Констатује се да сведок тражи трошкове доласка у суд и повратка у место боравка, трошкове у динарској противвредности од 50 ЕУРА, па

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку трошкове у износу од 4.500,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам данас имала у плану још неке доказе да изведем. Тражили смо од медијских кућа све што имају везано за, дописом, видели сте у предмету. Ви можете да идете, хвала лепо.

СВЕДОК АСИМ АЛИЋ: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам, довиђења. Па смо добили нешто од РТС-а, неке независне продукције и неки филм, везано за Козлук, али нећемо данас стићи то да погледамо, тако да ћемо једног дана. Кажите колега?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Извињавам се, председнице већа, ја нисам схватио. Да ли сте Ви тражили документарце везане све за Зворник?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, јесте.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ми не знамо за тај допис, не знамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, имате предмет, па читајте.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисмо видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ја не знам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ми сада не знамо, да ли су то документарни филмови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прилози на дневнику и један филм. Имате у предмету допис којим смо тражили, обзиром да сведоци помињу да су гледали на ТВ, један филм је независна продукција, а један је извод из вести, Фадил Бањановић и има воз.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, то је независна продукција, видећемо, погледаћемо филм.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ми смо хтели да предложимо неку другу документацију, документарне филмове и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту има и сцена, наравно и тих сцена. А имамо, један смо добили прилог са телевизије, јер су се сведоци изјашњавали да су гледали прилоге, конкретно и оптужени је рекао да је чуо да је био неки снимак, изјаве сведока, овде саслушаних. Прибавили смо и то.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ово што је истрага прибавила током поступка, ово је било независне продукције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо и то.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јер ово није, мислим, утисак недеље, нећемо ми сада овде игране филмове да пуштамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислите на оно што има «Жуте осе» и то, не, не, то је у предмету, ово је друго што смо сада добили. Ово смо добили.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јер ми ћемо у том смислу имати предлоге да тражите од Телевизије Београд сву документацију да дају, шта све имају снимљено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам тражила и добила сам прилог од пет минута.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То је једино.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо добили и тражили смо од других и добили смо једну.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мислимо да је то селективно и ми ћемо дати предлоге, добићемо са телевизије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ја не могу да их принудим, ја сам тражила. Они су дужни да поступају у складу, они су рекли шта имају, то су нам доставили, једну ВХС касету. Значи, следећи термин је заказан за 27., 28., 29. и 30. март, то је већ раније заказано, знате имена, сви сте добили. Ја мислим да је то сада у 9,30, ја немам сада овде. Не, само је последњи дан промењен, све како сте добили у допису, последњи дан није сведок који је данас био, него је сведок Станковић Милан. Кажите. Нисам га још увек позвала, ја сам мислила да га позовем, али видећемо. Уколико будемо добили овог сведока, али видим, како брзо иде. Значи, исти сведоци за 27., 28. и 29., а 30. уместо овог Станковић Милан. Имате то све написано, да сада не понављам, у судници 2, има тамо у допису, све је написано.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се данашњи главни претрес одложи за већ заказане термине, у дане 27., 28., 29. и 30. март 2006. године, у судници 2, са почетком у 9,30 часова и са одређеним редоследом саслушања позваних сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја сам данас добила информацију да су свим сведоцима уручени позиви, сада, видећмо да ли ће да дођу, ови сведоци који су предвиђени за те датуме.

Довршено у 14 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА